

Arrest

nr. 207 748 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BYUMA *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, dienden een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 8 september 2015.

1.2. Op 4 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met de arresten met nrs. X en X van 6 september 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.3. Op 21 oktober 2016 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 april 2017.

1.4. Op 27 oktober 2017 nam het CGVS ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A. G. T. S. M.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 9 maart 1981. U bent geboren in Bagdad en bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U trouwde in 2007 met F. A. M. A. M. (O.V. x), een soennitische moslima. U woonde na uw huwelijk samen met uw ouders, uw vrouw en uw twee kinderen M. (O. V. x) en B. (O. V. x) in de Mujama al Salhiyah-wijk in Bagdad. De laatste drie maanden voor uw vertrek woonde uw vrouw weer in bij haar eigen ouders in de Al Dora-wijk in Bagdad.

Op 8 september 2015 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Daarbij verklaarde u dat de eerste en belangrijkste reden voor uw vlucht uit Irak de problemen met uw familie en schoonfamilie waren omwille van het gemengde huwelijk met uw vrouw. Ook verklaarde u dat de leden van de militie Asaib Ahl al-Haq (AAH) u gevraagd hadden om lid te worden en de strijd tegen IS te steunen daar u vroeger met de Amerikanen had samengewerkt. In het verleden had u immers samengewerkt met de Amerikanen als lid van de Iraakse terrorismebestrijdingsdienst CTS. U was daarmee in 2012 gestopt na een ideologisch conflict op uw werkplaats.

Op 4 april 2016 nam het CGVS inzake deze eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen op 6 september 2016.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 21 oktober 2016 een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u dat u nieuwe documenten had ontvangen via een exprespostdienst. Daaruit moet wat u betreft blijken dat het CGVS uw initiële asielerklaringen van uw eerste asielaanvraag verkeerd begrepen had: u bent nooit definitief gestopt met werken voor terrorismebestrijdingsinstantie CTS. U bent blijven informatie verzamelen voor deze instantie. Uiteindelijk leverde u ook informatie in verband met IS aan de Franse troepen die sedert 2014 gelegerd waren in Irak. Op een keer hadden deze Franse troepen per ongeluk troepen van de sjiitische milities (Hashd Al Shaabi) gebombardeerd, dit op basis van informatie die via u was aangeleverd, informatie waaruit moest blijken dat op de uiteindelijk gebombardeerde locatie net troepen van IS aanwezig waren in plaats van Hashd Al Shaabi. Toen dit duidelijk werd, bedreigde uw chef u. Kort daarop kwamen leden van milities bij u thuis langs en vroegen er naar u. Ze spraken ook bedreigingen uit. Dit zou de ware aanleiding zijn geweest voor uw vlucht uit Irak. U bent intussen veroordeeld omdat u uw militaire tewerkstelling ongewettigd heeft verlaten. Voorts wordt u omwille van de informatie die geleid zou hebben tot een bombardement op stellingen van de sjiitische milities beschuldigd van spionage voor de Fransen.

Vanuit België heeft u een poging ondernomen om de internationale paspoorten van uw gezin en u zelf terug te krijgen van uw smokkelaars. Deze hebben u echter bedreigd: als u zou durven klagen over hen zouden ze u in België en uw familie in Irak vermoorden.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopieën van tewerkstellingsbewijzen uit 2005 en 2006, kopieën van overplaatsingsbewijzen uit de periode 2014-2015, een kopie van een bewijs van goed gedrag uit 2015, een kopie van een bewijs van wijziging van uw rang uit 2014, de originele verkiezingskaarten van u en uw vrouw, kopieën van de identificatiepagina van het paspoort van u, uw vrouw en kinderen, een printout van een chatgesprek met de smokkelaar, foto's van uw professionele activiteiten in het leger, origineel visitekaartje van Majoor in het Franse leger Alexis Omer Louis, 6 originele attesten van opleiding in basis militaire training, Counter-Terrorist Training en Basic military Intelligence die u gevolgd heeft in de periode 2003-2007 en 4 originele attesten van samenwerking met het Franse leger in de periode 2014-2015, een DHL-envelop, briefwisseling van uw advocaat, en een psychologisch attest voor uw zoon.

B. Motivering

Er moet benadrukt worden dat uw vorige eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien uw aanvraag bedrieglijk werd bevonden. Het beroep dat u vervolgens aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Het Commissariaat-generaal kan zich er daarom toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Allereerst zij erop gewezen dat u volhoudt dat u de verklaringen die u in het kader van uw vorige asielaanvraag wel heeft gedaan, naar waarheid heeft gedaan. U wijst enkel op een spraakverwarring tussen de woorden 'militie' en 'partij' en verder claimt u dat u over uw professionele activiteiten niet alles heeft kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.2-3). Op basis van deze verklaringen kan worden besloten dat u nog steeds volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden aanschouwd. Er mag vervolgens van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu dient echter besloten te worden dat u er niet in bent geslaagd om de beoordeling van uw vorige asielaanvraag te wijzigen door uw verklaringen in het kader van uw huidige asielprocedure.

Integendeel werden vaststellingen gedaan die nog meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven. Zo werden flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van uw eerste asielaanvraag en die van uw huidige tweede asielaanvraag. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers dat u slechts van 2003 tot 2012 werkzaam was in de terrorismebestrijding (CGVS-vragenlijst dd.30.11.2015, p.2, vraag 5 ; gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag, p. 7). In het kader van uw huidige asielaanvraag stelt u echter dat u weliswaar een 7-tal maanden in ziekteverlof thuis heeft gezeten in 2012 maar dat u, na aandringen van uw werkgever, bent teruggekeerd naar de dienst en daar bent blijven werken tot kort voor uw vlucht in augustus 2015 (o.a. gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.4-5, 7). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.9-10 ; II, p.11-12). U deed hierbij diverse pogingen tot verklaring. Enerzijds verklaarde u dat er u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen gelegenheid was geboden om hierover verdere informatie te bieden. Anderzijds claimde u dat het werk dat u deed voor de Franse militairen vertrouwelijk was. U gaf ook aan dat u van deze recentere beroepsactiviteiten initieel geen bewijzen had. Allereerst zij erop gewezen dat de diverse pogingen tot verklaring onderling incompatibel zijn. Het CGVS ziet niet in hoe het specifieke optreden van de interviewer tijdens het CGVS-gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag uw poging om verdere informatie te verschaffen over uw tewerkstelling bij de terrorismebestrijding in de periode 2012-2015 heeft verhinderd, als u zelf zich al had voorgenomen om over deze feiten niets te vertellen omdat dit werk vertrouwelijk zou zijn geweest, of omdat u van deze tewerkstelling op dat moment nog geen bewijzen kon voorleggen.

Daarenboven is uw poging tot verklaring als zou de medewerker van het CGVS u bij uw eerste asielaanvraag de kans niet geboden hebben om verklaringen te doen over uw recentere activiteiten voor CTS op zich manifest bedrieglijk. Immers blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag een bewuste intentie om niets anders te verklaren dan dat uw professionele betrokkenheid in de terrorismebestrijding ophield in 2012. In de CGVS-vragenlijst dd.30.11.15 gaf u daarbij duidelijk aan dat u van 2003 tot 2012 gewerkt had in de terrorismebestrijding maar dat u na een ideologisch dispuut in 2012 gestopt bent met dit werk en dat u voortaan bij uw vader bent gaan werken. In de begeleidende DVZ-verklaring van diezelfde datum (rubriek 12) gaf u daarbij duidelijke details: u had in totaal 9 jaar gewerkt voor de Cel Terrorismebestrijding, tot u bedreigd was in 2012. Daarna had u gewerkt met uw vader in zijn elektronicawinkel, tot 2014. De vermelding van concrete details als beginjaar en eindjaar van uw tewerkstelling, alsook de duur van deze tewerkstelling maken dat er in deze geen twijfel kan bestaan over de door u toen bedoelde inhoud of intentie van deze verklaringen over uw tewerkstelling. In het daarop volgende CGVS-asielgehoor dd.29.02.2016 gaf u daarbij verdere details die duidelijk wijzen op een beëindiging van uw professionele betrokkenheid bij CTS in 2012. Zo stelde u dat na het ideologisch dispuut waarbij u door een collega in de hand zou zijn geschoten, uw directe chef u had aangeraden om een tijdje in ziekteverlof thuis te blijven en daarna naar de dienst terug te keren (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag I, p.12). Echter bleek luidens uw toenmalige verklaringen dat zodra u terugkeerde uit ziekteverlof, u telkens uw loon uitbetaald kreeg en weer naar huis werd gestuurd om te rusten. "Dan heb ik begrepen dat ze me eigenlijk niet meer hetzelfde werk wilden geven, daarom ben ik gestopt om niet meer problemen te krijgen. ... Ik ben niet lang met hun gebleven, want ik wist als ik langer moest blijven, gingen ze mij vermoorden, ik heb

makkelijk toegegeven en gestopt.” Dergelijke verklaringen zijn duidelijk, laten geen ruimte voor meervoudige interpretatie en tonen duidelijk aan dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag bewust verklaard heeft dat uw tewerkstelling in de terrorismebestrijding een einde nam in 2012.

Bovendien is bovenstaande verklaring over uw motieven om uw werk in 2012 op te geven (1ste asielaanvraag), op zich ook strijdig met de invulling die u gaf aan de vermeende hervatting van uw werk na uw ziekteverlof van 2012 tot 2015 (2de asielaanvraag). Immers verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw werkgever u na 6-7 maanden ziekteverlof was komen vragen om terug te keren naar uw werk, dat u dat initieel nog had geweigerd maar dat u uiteindelijk toch heeft ingestemd met een terugkeer nadat deze u een aantrekkelijk voorstel had gedaan, dat deze man u bovendien graag terug wou omdat u beheerder was geweest van een databank van milities en terroristen en u de enige was die deze databank kon bewerken, omdat u bovendien als enige toegang had tot speciale bronnen bij uw werk (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.7-8; II, p.5). Deze uitleg is uiteraard incompatibel met uw eerdere verklaring als zou u uw werk hebben stopgezet omdat u zich niet langer welkom voelde op de werkvloer. Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.

Tenslotte dient het ook betekenisvol te worden genoemd dat u op de vraag in het kader van uw eerste asielaanvraag of u nog problemen heeft gekend omwille van wat er gebeurd was (in 2012) nadat u gestopt was met uw werk (in de terrorismebestrijding), duidelijk aangaf dat u geen verdere problemen meer heeft gehad (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag, p.12). Het kan niet aannemelijk worden genoemd dat u dergelijk antwoord zou geven, indien u toen werkelijk de intentie zou hebben gehad om melding te maken van een hervatting van deze beroepsactiviteit met verdere, ernstige vervolgingsproblemen voor gevolg (verdachtmaking van desinformatie/spionage nadat uw informatie zou geleid hebben tot een bombardement op milities die samen strijden met het Iraakse leger, beschuldiging van desertie).

Ook aangaande de problemen die u met milities zou hebben gehad kort voor uw vlucht uit Irak moet gewezen worden op duidelijke tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Immers verklaarde u op dit punt in het kader van uw eerste asielaanvraag dat leden van de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) kort voor uw vlucht uit Irak naar u toe waren gekomen. Ze maakten verwijzingen naar uw gemengd huwelijk met een soenitische vrouw en eisten dat u ofwel lid zou worden van hun militie om mee te strijden tegen IS, ofwel een dwangsom zou betalen (CGVS vragenlijst 1ste aanvraag, p.2, vraag 5; gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p.11, 17). Op de vraag waarom deze militie dit specifiek aan u kwam vragen, verduidelijkte u zelfs dat deze militie met die vraag niet alleen naar u was gekomen maar ook naar andere jonge mannen die daar waren (gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p.17). Deze verklaring laat zich dan ook niet rijmen met de invulling die u bij uw tweede asielaanvraag gaf aan dit contact met milities kort voor uw vlucht. Daar legde u immers een direct verband tussen een bombardement door de Britse luchtmacht op basis van uw informatiegaring, op posities van de sjjiitische milities enerzijds en anderzijds bedreigingen door uw directe chef/de overheid ongeveer 20 dagen voor uw vlucht, en milities die de overheid op u af had gestuurd 7 dagen voor uw vlucht (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.6,9). Dergelijke invulling staat alvast ver van een algemene eis tot inlijving bij de militie die aan u evengoed als aan andere jonge mannen in de wijk zou zijn gericht.

Volledigheidshalve zij ook opgemerkt dat het CGVS ook niet inziet hoe u er in het kader van uw eerste asielaanvraag wel in slaagt om een veelvoud aan bewijselementen neer te leggen met betrekking tot uw tewerkstelling bij CTS tot en met 2012 (6 werkbades, 3 opleidingsbewijzen, een visitekaartje van een Amerikaans congreslid, een aanbevelingsbrief van het Amerikaans Ministerie van Defensie, foto's van u in gezelschap van Amerikaanse officieren) maar dat u in dat kader geen enkel bewijsstuk vermag aan te leveren voor de periode daarna.

In het verlengde hiervan zij er ook op gewezen dat u evenmin in het kader van uw beroep bij de RVV, eerste asielaanvraag, melding heeft gemaakt van enige belemmering om informatie te verschaffen tijdens het bewuste CGVS-gehoor. Nochtans betwistte uw advocaat in zijn verzoekschrift tot de RVV wel het argument van het CGVS als zou uw vervolgingsvrees omwille van uw (voormalige) tewerkstelling in de terrorismebestrijding actualiteit missen. Dat in het kader van dergelijke argumentatie door uw advocaat niet eens een verwijzing is gemaakt naar enige belemmering tijdens een asielgehoor om informatie te verschaffen over recentere beroepsactiviteiten in de terrorismebestrijding, is een zwaarwichtige vaststelling. Evenmin legde u bij uw beroepsprocedure enig bijkomend bewijs neer van deze recentere professionele activiteit terwijl u in dat kader wel bijkomend bewijs neerlegde van uw oudere beroepsactiviteit: zo legde u er wel nog foto's neer waarop u poseert in gezelschap van

Amerikaanse officieren en een Amerikaans congreslid, alsook twee certificaten van deelname aan militaire trainingen door Amerikaanse en Britse instructeurs (een certificaat gedateerd april 2005, het andere zonder datum). Uw bewering als zou uw advocaat hebben nagelaten om de andere nieuwe bewijselementen – die over uw recentere beroepsactiviteit die u hem in de periode van dit beroep van de RVV had toevertrouwd – neer te leggen bij de RVV (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.3,6,10; II, p.9,11), is daarbij alvast een blote bewering die u niet verder hardmaakt. Het CGVS ziet niet in hoe uw advocaat informatie die uw kansen op een vernietiging of hervorming van de weigeringsbeslissing van het CGVS zouden vergroten, zou nalaten neer te leggen bij de hiertoe bevoegde rechtsinstantie.

Tenslotte moet er ook op worden gewezen dat, als geloofwaardig ware dat u van bij het indienen van uw eerste asielaanvraag reeds de intentie had om aan te geven dat u tot kort voor uw vlucht uit Irak gewerkt had in de terrorismebestrijding, dan ook kon worden verwacht dat u zich ervan bewust was dat u als medewerker van deze inlichtingendienst uw land ongewettigd verlaten had en hiervoor strafvervolging zou riskeren, zoals u wel heeft aangehaald in het kader van uw tweede asielaanvraag. Nochtans heeft u nergens in de loop van uw eerste asielaanvraag enige allusie gemaakt op (het risico van) een strafrechtelijke vervolging voor het ongewettigd verlaten van uw arbeidsbetrekking. Integendeel, waar u in de CGVS-vragenlijst dd.30.11.15 werd gevraagd of u door een rechtbank bent veroordeeld, en of er tegen u een proces voor een rechtbank is gestart (CGVS-vragenlijst 1ste aanvraag, p.1, vraag 3.3), antwoordde u toen nog negatief.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te oordelen dat uw verklaring als zou u door de Iraakse overheid en door Iraakse milities worden vervolgd omwille van uw professionele betrokkenheid in de terrorismebestrijding, of omwille van gecontesteerde informatie die u in het kader van deze professionele activiteit zou hebben verzameld, manifest bedrieglijk is.

U haalde in het kader van uw huidige tweede asielaanvraag ook een nieuw asielmotief aan: concreet verklaarde u dat u bedreigd werd door de smokkelaars die instonden voor een (deel van) uw clandestiene reis naar België, en die in Turkije de internationale paspoorten van u en uw gezin hadden ingehouden zonder ze ooit terug te geven. Welnu, aangaande dit asielmotief dient vooraleerst erop te worden gewezen dat deze problematiek alvast vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. Immers blijkt uit uw verklaringen dat u door hen enkel en alleen werd geviseerd omdat u er bij hen op had aangedrongen dat u de internationale paspoorten van uw gezin zou terugkrijgen en u er mee had bedreigd klacht in te dienen tegen deze smokkelaars indien zij deze paspoorten niet zouden teruggeven (CGVS 2de aanvraag II, p.3-5). U gaf duidelijk aan dat u voor deze eis geen problemen had met deze smokkelaars. U gaf daarbij aan dat u met een groep naar België was gereisd maar wist niet of de andere reisgenoten anders waren behandeld dan u. Verder verwees u, in antwoord op de vraag waarom de smokkelaars zo agressief met u omgingen, enkel naar het feit dat de smokkelaars jullie paspoorten wilden gebruiken om andere mensen mee te kunnen smokkelen (CGVS 2de aanvraag II, p.12-13). Hieruit blijkt duidelijk dat het dreigement van enige vervolging door deze smokkelaars enkel gemotiveerd is uit crimineel winstbejag en het vermijden van enige strafrechtelijke vervolging die zou volgen op een klacht door u. Dergelijk vervolgingsmotief valt dan ook niet onder de in de definitie van vluchteling bepaalde vervolgingsmotieven (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging).

Uit uw verklaringen blijkt ook nergens enige aanleiding tot een verderzetting van deze bedreigingen of een intentie tot uitvoering van het geuite dreigement. Er is sprake van in totaal twee geuite dreigementen, een keer in december 2016 en een keer lange tijd daarvoor (CGVS 2de aanvraag II, p.4), dit telkens u of uw verwanten bij de smokkelaars aandrongen op teruggave van internationale paspoorten. Deze bedreigingen werden daarbij voorwaardelijk gekoppeld aan een eventuele klacht door u tegen uw smokkelaars, klacht die u vooralsnog niet heeft ingediend. U heeft geen weet van verdere initiatieven door de smokkelaars om u of uw verwanten daadwerkelijk kwaad te berokkenen. Integendeel, u verklaarde uw smokkelaar in Brussel eens te zijn tegengekomen waarna deze smokkelaar zich net van u verwijderde (gehoorverslag CGVS tweede aanvraag II, p.12). Pogingen van u om diens broer in Bagdad te contacteren, mislukten gezien deze broer elk telefonisch contact blokkeerde. Gezien deze vaststellingen dient deze problematiek dan ook onvoldoende zwaarwichtig te worden genoemd om te worden aanzien als blij van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Voorafgaand zij reeds opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarbij komt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ook inzake de individuele door u neergelegde bewijselementen werden vaststellingen gedaan die aanleiding geven tot ernstige twijfel aan de geloofwaardigheid van deze stukken.

Allereerst valt op dat alle documenten die afkomstig zijn van uw werkgever CTS en die dateren van na 2012 (een bewijs van goed gedrag en zeden dd.25.01.2015, uitgegeven door de contraterrorismediens; zeven bewijzen van interne overplaatsing binnen de inlichtingendienst dd.01.?(maand onleesbaar).2014, 01.?(maand onleesbaar).2014, 10.03.2015, 14.?(maand onleesbaar).2015 en 24.?(maand onleesbaar).2015; een bewijs van wijziging van rang dd.28.?(maand onleesbaar).2014) in fotokopie zijn neergelegd, wat de verificatie van de authenticiteit van deze stukken verhindert. Deze vaststelling maakt dat deze stukken niet van aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van enige tewerkstelling bij CTS na 2012 vermogen te herstellen. Ook de oudere door u neergelegde bewijsstukken van uw werkgever werden neergelegd in kopie, wat de bewijswaarde ervan om dezelfde reden ernstig reduceert. Bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken wordt gevonden in de vaststelling dat u van de persoon die het gros van deze documenten voor u zou hebben gekopieerd en naar u doorgestuurd, en die u de enige noemt die u werkelijk kan vertrouwen bij de dienst terrorismebestrijding (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.6), niet eens de volledige naam verklaart te kennen. U zou hem daarbij onder een naam kennen die niemand behalve u kent.

Ook van de gerechtelijke veroordeling van u legt u enkel een scankopie neer, wat weerom de verificatie van de authenticiteit ervan verhindert. Wat deze veroordeling betreft, geeft u zelf aan dat er zich anomalieën bevinden in de motivering van dit vonnis. U verwijst in casu naar de vermelding van een computerharddisk en een elektriciteitsgenerator die zouden zijn ontvreemd en tot terugbetaling waarvan u zou zijn veroordeeld. Verder valt op dat u niet eens weet waarnaar de verdere vermelding dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar, verwijst (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p. 8). Dergelijke vaststellingen komen de geloofwaardigheid van dit stuk uiteraard niet ten goede.

De foto's waarop u luidens uw verklaringen staat in het gezelschap van Franse militairen, geven enkel aan dat u ooit in het gezelschap bent geweest van militairen van Westerse mogendheden. Uit deze foto's kan immers geen afleiding worden gemaakt over waar en wanneer deze foto's zijn gemaakt. Bovendien dragen de militairen die op deze foto's staan afgebeeld, geen kentekens die hen kunnen kentekenen als Franse militairen. Deze foto's zijn bijgevolg niet van aard dat hieruit kan blijken dat u in 2014 en 2015 in Irak zou hebben samengewerkt met Franse militairen.

De door u in origineel neergelegde verkiezingskaarten van uw echtgenote en u legt u neer om indirect bewijs te leveren van uw militaire tewerkstelling. Het feit dat op uw verkiezingskaart de vermelding 'speciaal' staat moet in uw ogen immers bewijzen dat u (nog steeds) tewerkgesteld zou zijn voor militaire instanties in Irak (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p. 9). Echter moet worden geoordeeld dat uit deze verkiezingskaart enkel met zekerheid kan worden afgeleid dat u ooit werkzaam was voor militaire instanties. Bijgevolg kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat u voor de dienst terrorismebestrijding zou hebben gewerkt tot 2015.

De kopieën van de identificatiepagina van de internationale paspoorten van uw kinderen, uw echtgenote en u had u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegd. Deze stukken bevatten slechts persoonlijke identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.

Met betrekking tot de door u in origineel neergelegde attesten van erkentelijkheid (3) en van een opleiding (1) vanwege Franse militaire instanties moeten diverse opmerkingen worden gemaakt die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken. U gaf aan dat u deze attesten telkens kreeg van Franse militaire delegaties die elkaar elke zes maanden afwisselden voor een militaire missie in Bagdad. Alvast valt op dat drie van deze attesten in het Engels zijn opgesteld, en één andere in het Frans, ofschoon ook dat laatste attest bovenaan het attest wel een betiteling in het Engels draagt. U heeft er alvast geen verklaring voor waarom niet alle attesten in het Frans dan wel het Engels zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Op slechts een van deze vier staat er ook een

getypte indicatie van de identiteit van de afleveraar vermeld, ene 'Lt. J-B.' U weet echter niet wie er achter deze afkorting schuilgaat (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Twee andere stukken bevatten enkel een onleesbare handtekening. Uw verklaring dat deze stukken zouden zijn ondertekend door 'Kevin of Kris' is daarbij een blote bewering. Het is in casu betekenisvol dat u van deze persoon of personen niet eens de volledige naam kent (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Het laatste stuk bevat noch een handtekening noch enige andersoortige identificatie van de ondertekenaar. U claimt dat dit stuk afkomstig zou zijn van majoor Omer Alexis maar maakt deze claim hoegenaamd niet hard. Van de drie stukken in de Engelse taal valt verder op dat die in zeer gebrekkig Engels zijn opgesteld. Bij het French Intel Support Cooperationdocument figuren immers in de ene zin die dit attest telt volgende fouten tegen de Engelse taal: de vervoeging van het werkwoord 'certify' is incorrect, de bijwoordelijke uitgang bij het woord 'successful' is onvolledig, het woord 'necessary' is verkeerd gespeld, er ontbreekt een lidwoord, en er werd een verkeerd gebruik gemaakt van bindwoorden bij aanvang van de bijzin 'who's.' Bij de beide stukken 'Certificate of Appreciation' dd.20.01.15 en dd.15.02.15 valt met name op dat het adjectief 'distinguished' ernstig verkeerd gespeld is. De tekst valt verder op door een gebrek aan lidwoorden en een gekunstelde zinsbouw. Het kan bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat vertegenwoordigers van de Franse overheid taalkundig dermate gebrekkige attesten zouden afleveren. Deze vaststellingen maken dan ook dat ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit van deze vier stukken.

De bewijswaarde van het door u neergelegde visitekaartje van genoemde Franse majoor Omer Alexis is alvast gering gezien dergelijk stuk zich makkelijk op oneigenlijke wijze laat ontwerpen en afdrukken. De bewijskracht ervan is daarbij ook gering bij gebrek aan pertinente informatie op dit stuk. Het kaartje wijst enkel op een contact ooit met een Franse attaché van een Franse ambassade waarvan de locatie niet eens nader genoemd is. Het op dit visitekaartje vermelde e-mailadres closetoparis@gmail.com kan daarbij bezwaarlijk als een officieel contactadres van een vertegenwoordiger van de Franse overheid worden aanzien.

U legde tenslotte ook gsmfoto's en chatfragmenten neer die u toeschrijft aan de smokkelaars die u naar België zouden hebben gebracht. Deze fragmenten dateren alvast uit de periode kort voor uw aankomst in België. Hieruit blijkt niet dat u op latere datum uw internationale paspoorten aan hen zou hebben teruggevraagd of dat u door hen zou zijn bedreigd volgend op enige eis vanwege u om deze paspoorten terug te bezorgen.

De foto's waarop u poseert met Amerikaanse militairen en met een Amerikaans congreslid werden reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag besproken. Deze stukken bevatten alleszins geen informatie die vermag bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid te beïnvloeden of te weerleggen. Ook de twee foto's waarop u zelf individueel staat, een waarop u in uniform staat, en een waarop u in burger staat met verband aan uw hand en hoofd, zijn niet van aard dat ze bovenstaande bevindingen vermogen te beïnvloeden of weerleggen. Uit deze stukken blijkt enkel dat u ooit verzorging nodig bleek te hebben gehad voor verwondingen die niet nader bepaald zijn en waarvoor niet duidelijk is in welke omstandigheden deze verwondingen zouden zijn opgelopen, en dat u professioneel actief bent geweest in een militaire context.

De door u neergelegde DHL-enveloppe bewijst enkel dat er exprespostwisseling is gebeurd tussen iemand in Irak en u, op datum van 04.01.2016.

Uw advocaat legde tenslotte een verwijzing naar een arrest van het EHRM neer waarmee men wil bepleiten dat u moet aanzien worden als behorende tot een risicogroep (o.a. van personen die ooit voor de Amerikaanse autoriteiten hebben gewerkt, of als dusdanig worden gepercipieerd). Deze verwijzing laat echter de inschatting ongemoeid dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de actualiteit van enige professionele betrekking bij de Iraakse overheid of bij een buitenlandse militaire vertegenwoordiging. In hoeverre iemand die ooit inlichtingenwerk zou hebben verricht voor de Amerikaanse militaire vertegenwoordiging of die ooit zou gewerkt hebben voor de Iraakse terrorismebestrijdingsdienst, een gegronde vervolgingsvrees zou koesteren omwille van dat profiel, dient geval per geval te worden bekeken. Dat blijkt ook uit de door uw advocaat geciteerde tekst uit The United Kingdom Home Office's Country of Origin Information Report of 10 December 2009: "The case owner will need to take into consideration the particular profile of the claimant, the nature of the threat and how far it would extend, and whether it would be unduly harsh to expect the claimant to relocate." Gezien u echter geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over dit professioneel profiel, kan ook geen adequate inschatting worden gemaakt van het vervolgingsrisico dat in uw geval

dient te worden gekoppeld aan zulk professioneel profiel. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen van uwentwege is deze verwijzing door uw advocaat dan ook niet dienstig in casu.

U legde dd.10.11.2016 ook nog een psychologisch verslag neer voor uw zoon M.. In dit attest dd.28.09.16 maakt een psychologe melding van psychische problemen voor uw zoon: de jongen bevindt zich een een toestand van diepe wanhoop en grote droefenis, heeft slaapproblemen, nachtmerries, angstaanvallen, droomt daarbij dat zijn vader in geval van terugkeer naar Irak zou worden gedood en dat de familie in de gevangenis zou belanden. Het CGVS kan enerzijds begrip opbrengen voor de psychische problemen die uw zoon ervaart. Echter kan in de psychische problemen die uw kind ervaart bij de confrontatie met de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst op zich geen weerlegging worden gevonden van de blijken van ongeloofwaardigheid die werden vastgesteld in uw asielerklaringen. Bijgevolg is ook dit attest niet van aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen vermag te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielerzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in

zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in

rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich

in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van A.-M. F. A. M.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 18 augustus 1988 in Bagdad. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. In 2007 huwde u met uw huidige echtgenoot, T. S. M. A.-G. (O.V. 8.119.775), een sjiitische moslim. U woonde na uw huwelijk samen met uw schoonouders, uw echtgenoot en uw twee kinderen in de Mujama al Salhiyah-wijk in Bagdad. De laatste drie maanden voor uw vertrek woonde u echter bij uw eigen ouders in de Al Dora-wijk in Bagdad.

Op 8 september 2015 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Daarbij verklaarden uw man en u dat de eerste en belangrijkste reden voor uw vlucht uit Irak de problemen met uw familie en schoonfamilie waren omwille van het gemengde huwelijk met uw man. Ook verklaarde u dat de leden van de militie Asaib Ahl al-Haq (AAH) uw man gevraagd hadden om lid te worden en de strijd tegen IS te steunen daar hij vroeger met de Amerikanen had samengewerkt. In het verleden had hij immers samengewerkt met de Amerikanen als lid van de Iraakse terrorismebestrijdingsdienst CTS. Uw man was daarmee in 2012 gestopt na een ideologisch conflict op zijn werkplaats.

Op 4 april 2016 nam het CGVS inzake deze eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat jullie tegen deze beslissing indienden, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen op 6 september 2016.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden jullie op 21 oktober 2016 een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde uw man en u dat jullie nieuwe documenten had ontvangen via een exprespostdienst. Daaruit moet wat jullie betreft blijken dat het CGVS jullie initiële asielverklaringen van jullie eerste asielaanvraag verkeerd begrepen had: uw man is nooit definitief gestopt met werken voor de terrorismebestrijdingsinstantie CTS. Hij is informatie blijven

verzamelen voor deze instantie. Uiteindelijk leverde hij ook informatie in verband met IS aan de Franse troepen die sedert 2014 gelegerd waren in Irak. Op een keer hadden deze Franse troepen per ongeluk troepen van de sjiitische milities (Hashd Al Shaabi) gebombardeerd, dit op basis van informatie die via uw man was aangeleverd, informatie waaruit moest blijken dat op de uiteindelijk gebombardeerde locatie net troepen van IS aanwezig waren in plaats van Hashd Al Shaabi. Toen dit duidelijk werd, bedreigde de chef van uw man hem. Kort daarop kwamen leden van milities bij u thuis langs en vroegen er naar uw man. Ze spraken ook bedreigingen uit. Dit zou de ware aanleiding zijn geweest voor jullie vlucht uit Irak. Uw man is intussen veroordeeld omdat hij zijn militaire tewerkstelling ongewettigd heeft verlaten. Voorts wordt hij omwille van de informatie die geleid zou hebben tot een bombardement op stellingen van de sjiitische milities beschuldigd van spionage voor de Fransen.

Vanuit België heeft uw man een poging ondernomen om de internationale paspoorten van uw gezin en u zelf terug te krijgen van jullie smokkelaars. Deze hebben jullie echter bedreigd: als jullie zouden durven klagen over hen zouden ze jullie in België en jullie familie in Irak vermoorden.

Ter staving van jullie tweede asielaanvraag legden jullie volgende documenten neer: kopieën van tewerkstellingsbewijzen van uw man uit 2005 en 2006, kopieën van diens overplaatsingsbewijzen uit de periode 2014-2015, een kopie van een bewijs van goed gedrag uit 2015, een kopie van een bewijs van wijziging van uw rang uit 2014, de originele verkiezingskaarten van u en uw man, kopieën van de identificatiepagina van het paspoort van u, uw man en kinderen, een printout van een chatgesprek met de smokkelaar, foto's van de professionele activiteiten van uw man in het leger, origineel visitekaartje van Majoor in het Franse leger Alexis Omer Louis, 6 originele attesten van opleiding in basis militaire training, Counter-Terrorist Training en Basic military Intelligence die uw man gevolgd heeft in de periode 2003-2007 en 4 originele attesten van samenwerking met het Franse leger in de periode 2014-2015, een DHL-envelop en briefwisseling van uw advocaat.

B. Motivering

Aangezien u zich ter staving van uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen die uw echtgenoot gekend zou hebben in uw land, en het relaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig werd geacht, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Er moet benadrukt worden dat uw vorige eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien uw aanvraag bedrieglijk werd bevonden. Het beroep dat u vervolgens aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Het Commissariaat-generaal kan zich er daarom toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Allereerst zij erop gewezen dat u volhoudt dat u de verklaringen die u in het kader van uw vorige asielaanvraag wel heeft gedaan, naar waarheid heeft gedaan. U wijst enkel op een spraakverwarring tussen de woorden 'militie' en 'partij' en verder claimt u dat u over uw professionele activiteiten niet alles heeft kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.2-3). Op basis van deze verklaringen kan worden besloten dat u nog steeds volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden aanschouwd. Er mag vervolgens van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu dient echter besloten te worden dat u er niet in bent geslaagd om de beoordeling van uw vorige asielaanvraag te wijzigen door uw verklaringen in het kader van uw huidige asielpcedure.

Integendeel werden vaststellingen gedaan die nog meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven. Zo werden flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van uw eerste asielaanvraag en die van uw huidige tweede asielaanvraag. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers dat u slechts van 2003 tot 2012 werkzaam was in de terrorismebestrijding (CGVS-vragenlijst dd.30.11.2015, p.2, vraag 5 ; gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag, p. 7). In het kader van uw huidige asielaanvraag stelt u echter dat u weliswaar een 7-tal maanden in ziekteverlof thuis heeft gezeten in 2012 maar dat u, na aandringen van uw werkgever, bent teruggekeerd naar de dienst en daar bent blijven werken tot kort voor uw vlucht in augustus 2015 (o.a. gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.4-5, 7). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd

(gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.9-10 ; II, p.11-12). U deed hierbij diverse pogingen tot verklaring. Enerzijds verklaarde u dat er u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen gelegenheid was geboden om hierover verdere informatie te bieden. Anderzijds claimde u dat het werk dat u deed voor de Franse militairen vertrouwelijk was. U gaf ook aan dat u van deze recentere beroepsactiviteiten initieel geen bewijzen had. Allereerst zij erop gewezen dat de diverse pogingen tot verklaring onderling incompatibel zijn. Het CGVS ziet niet in hoe het specifieke optreden van de interviewer tijdens het CGVS-gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag uw poging om verdere informatie te verschaffen over uw tewerkstelling bij de terrorismebestrijding in de periode 2012-2015 heeft verhinderd, als u zelf zich al had voorgenomen om over deze feiten niets te vertellen omdat dit werk vertrouwelijk zou zijn geweest, of omdat u van deze tewerkstelling op dat moment nog geen bewijzen kon voorleggen.

Daarenboven is uw poging tot verklaring als zou de medewerker van het CGVS u bij uw eerste asielaanvraag de kans niet geboden hebben om verklaringen te doen over uw recentere activiteiten voor CTS op zich manifest bedrieglijk. Immers blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag een bewuste intentie om niets anders te verklaren dan dat uw professionele betrokkenheid in de terrorismebestrijding ophield in 2012. In de CGVS-vragenlijst dd.30.11.15 gaf u daarbij duidelijk aan dat u van 2003 tot 2012 gewerkt had in de terrorismebestrijding maar dat u na een ideologisch dispuut in 2012 gestopt bent met dit werk en dat u voortaan bij uw vader bent gaan werken. In de begeleidende DVZ-verklaring van diezelfde datum (rubriek 12) gaf u daarbij duidelijke details: u had in totaal 9 jaar gewerkt voor de Cel Terrorismebestrijding, tot u bedreigd was in 2012. Daarna had u gewerkt met uw vader in zijn elektronicawinkel, tot 2014. De vermelding van concrete details als beginjaar en eindjaar van uw tewerkstelling, alsook de duur van deze tewerkstelling maken dat er in deze geen twijfel kan bestaan over de door u toen bedoelde inhoud of intentie van deze verklaringen over uw tewerkstelling. In het daarop volgende CGVS-asielgehoor dd.29.02.2016 gaf u daarbij verdere details die duidelijk wijzen op een beëindiging van uw professionele betrokkenheid bij CTS in 2012. Zo stelde u dat na het ideologisch dispuut waarbij u door een collega in de hand zou zijn geschoten, uw directe chef u had aangeraden om een tijdje in ziekteverlof thuis te blijven en daarna naar de dienst terug te keren (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag I, p.12). Echter bleek luidens uw toenmalige verklaringen dat zodra u terugkeerde uit ziekteverlof, u telkens uw loon uitbetaald kreeg en weer naar huis werd gestuurd om te rusten. "Dan heb ik begrepen dat ze me eigenlijk niet meer hetzelfde werk wilden geven, daarom ben ik gestopt om niet meer problemen te krijgen. ... Ik ben niet lang met hun gebleven, want ik wist als ik langer moest blijven, gingen ze mij vermoorden, ik heb makkelijk toegegeven en gestopt." Dergelijke verklaringen zijn duidelijk, laten geen ruimte voor meervoudige interpretatie en tonen duidelijk aan dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag bewust verklaard heeft dat uw tewerkstelling in de terrorismebestrijding een einde nam in 2012.

Bovendien is bovenstaande verklaring over uw motieven om uw werk in 2012 op te geven (1ste asielaanvraag), op zich ook strijdig met de invulling die u gaf aan de vermeende hervatting van uw werk na uw ziekteverlof van 2012 tot 2015 (2de asielaanvraag). Immers verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw werkgever u na 6-7 maanden ziekteverlof was komen vragen om terug te keren naar uw werk, dat u dat initieel nog had geweigerd maar dat u uiteindelijk toch heeft ingestemd met een terugkeer nadat deze u een aantrekkelijk voorstel had gedaan, dat deze man u bovendien graag terug wou omdat u beheerder was geweest van een databank van milities en terroristen en u de enige was die deze databank kon bewerken, omdat u bovendien als enige toegang had tot speciale bronnen bij uw werk (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.7-8; II, p.5). Deze uitleg is uiteraard incompatibel met uw eerdere verklaring als zou u uw werk hebben stopgezet omdat u zich niet langer welkom voelde op de werkvloer. Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.

Tenslotte dient het ook betekenisvol te worden genoemd dat u op de vraag in het kader van uw eerste asielaanvraag of u nog problemen heeft gekend omwille van wat er gebeurd was (in 2012) nadat u gestopt was met uw werk (in de terrorismebestrijding), duidelijk aangaf dat u geen verdere problemen meer heeft gehad (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag, p.12). Het kan niet aannemelijk worden genoemd dat u dergelijk antwoord zou geven, indien u toen werkelijk de intentie zou hebben gehad om melding te maken van een hervatting van deze beroepsactiviteit met verdere, ernstige vervolgingsproblemen voor gevolg (verdachtmaking van desinformatie/spionage nadat uw informatie zou geleid hebben tot een bombardement op milities die samen strijden met het Iraakse leger, beschuldiging van desertie).

Ook aangaande de problemen die u met milities zou hebben gehad kort voor uw vlucht uit Irak moet gewezen worden op duidelijke tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Immers verklaarde

u op dit punt in het kader van uw eerste asielaanvraag dat leden van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) kort voor uw vlucht uit Irak naar u toe waren gekomen. Ze maakten verwijzingen naar uw gemengd huwelijk met een soenitische vrouw en eisten dat u ofwel lid zou worden van hun militie om mee te strijden tegen IS, ofwel een dwangsom zou betalen (CGVS vragenlijst 1ste aanvraag, p.2, vraag 5; gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p.11, 17). Op de vraag waarom deze militie dit specifiek aan u kwam vragen, verduidelijkte u zelfs dat deze militie met die vraag niet alleen naar u was gekomen maar ook naar andere jonge mannen die daar waren (gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p.17). Deze verklaring laat zich dan ook niet rijmen met de invulling die u bij uw tweede asielaanvraag gaf aan dit contact met milities kort voor uw vlucht. Daar legde u immers een direct verband tussen een bombardement door de Britse luchtmacht op basis van uw informatiegaring, op posities van de sjiiitische milities enerzijds en anderzijds bedreigingen door uw directe chef/de overheid ongeveer 20 dagen voor uw vlucht, en milities die de overheid op u af had gestuurd 7 dagen voor uw vlucht (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.6,9). Dergelijke invulling staat alvast ver van een algemene eis tot inlijving bij de militie die aan u evengoed als aan andere jonge mannen in de wijk zou zijn gericht.

Volledigheidshalve zij ook opgemerkt dat het CGVS ook niet inziet hoe u er in het kader van uw eerste asielaanvraag wel in slaagt om een veelvoud aan bewijselementen neer te leggen met betrekking tot uw tewerkstelling bij CTS tot en met 2012 (6 werkbadges, 3 opleidingsbewijzen, een visitekaartje van een Amerikaans congreslid, een aanbevelingsbrief van het Amerikaans Ministerie van Defensie, foto's van u in gezelschap van Amerikaanse officieren) maar dat u in dat kader geen enkel bewijsstuk vermog aan te leveren voor de periode daarna.

In het verlengde hiervan zij er ook op gewezen dat u evenmin in het kader van uw beroep bij de RVV, eerste asielaanvraag, melding heeft gemaakt van enige belemmering om informatie te verschaffen tijdens het bewuste CGVS-gehoor. Nochtans betwistte uw advocaat in zijn verzoekschrift tot de RVV wel het argument van het CGVS als zou uw vervolgingsvrees omwille van uw (voormalige) tewerkstelling in de terrorismebestrijding actualiteit missen. Dat in het kader van dergelijke argumentatie door uw advocaat niet eens een verwijzing is gemaakt naar enige belemmering tijdens een asielgehoor om informatie te verschaffen over recentere beroepsactiviteiten in de terrorismebestrijding, is een zwaarwichtige vaststelling. Evenmin legde u bij uw beroepsprocedure enig bijkomend bewijs neer van deze recentere professionele activiteit terwijl u in dat kader wel bijkomend bewijs neerlegde van uw oudere beroepsactiviteit: zo legde u er wel nog foto's neer waarop u poseert in gezelschap van Amerikaanse officieren en een Amerikaans congreslid, alsook twee certificaten van deelname aan militaire trainingen door Amerikaanse en Britse instructeurs (een certificaat gedateerd april 2005, het andere zonder datum). Uw bewering als zou uw advocaat hebben nagelaten om de andere nieuwe bewijselementen – die over uw recentere beroepsactiviteit die u hem in de periode van dit beroep van de RVV had toevertrouwd – neer te leggen bij de RVV (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.3,6,10; II, p.9,11), is daarbij alvast een blote bewering die u niet verder hardmaakt. Het CGVS ziet niet in hoe uw advocaat informatie die uw kansen op een vernietiging of hervorming van de weigeringsbeslissing van het CGVS zouden vergroten, zou nalaten neer te leggen bij de hiertoe bevoegde rechtsinstantie.

Tenslotte moet er ook op worden gewezen dat, als geloofwaardig ware dat u van bij het indienen van uw eerste asielaanvraag reeds de intentie had om aan te geven dat u tot kort voor uw vlucht uit Irak gewerkt had in de terrorismebestrijding, dan ook kon worden verwacht dat u zich ervan bewust was dat u als medewerker van deze inlichtingendienst uw land ongewettigd verlaten had en hiervoor strafvervolging zou riskeren, zoals u wel heeft aangehaald in het kader van uw tweede asielaanvraag. Nochtans heeft u nergens in de loop van uw eerste asielaanvraag enige allusie gemaakt op (het risico van) een strafrechtelijke vervolging voor het ongewettigd verlaten van uw arbeidsbetrekking. Integendeel, waar u in de CGVS-vragenlijst dd.30.11.15 werd gevraagd of u door een rechtbank bent veroordeeld, en of er tegen u een proces voor een rechtbank is gestart (CGVS-vragenlijst 1ste aanvraag, p.1, vraag 3.3), antwoordde u toen nog negatief.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te oordelen dat uw verklaring als zou u door de Iraakse overheid en door Iraakse milities worden vervolgd omwille van uw professionele betrokkenheid in de terrorismebestrijding, of omwille van gecontesteerde informatie die u in het kader van deze professionele activiteit zou hebben verzameld, manifest bedrieglijk is.

U haalde in het kader van uw huidige tweede asielaanvraag ook een nieuw asielmotief aan: concreet verklaarde u dat u bedreigd werd door de smokkelaars die instonden voor een (deel van) uw clandestiene reis naar België, en die in Turkije de internationale paspoorten van u en uw gezin hadden ingehouden zonder ze ooit terug te geven. Welnu, aangaande dit asielmotief dient vooraleerst erop te worden gewezen dat deze problematiek alvast vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. Immers blijkt uit uw verklaringen dat u door hen enkel en alleen werd geviseerd omdat u er bij hen op had

aangedrongen dat u de internationale paspoorten van uw gezin zou terugkrijgen en u er mee had bedreigd klacht in te dienen tegen deze smokkelaars indien zij deze paspoorten niet zouden teruggeven (CGVS 2de aanvraag II, p.3-5). U gaf duidelijk aan dat u voor deze eis geen problemen had met deze smokkelaars. U gaf daarbij aan dat u met een groep naar België was gereisd maar wist niet of de andere reisgenoten anders waren behandeld dan u. Verder verwees u, in antwoord op de vraag waarom de smokkelaars zo agressief met u omgingen, enkel naar het feit dat de smokkelaars jullie paspoorten wilden gebruiken om andere mensen mee te kunnen smokkelen (CGVS 2de aanvraag II, p.12-13). Hieruit blijkt duidelijk dat het dreigement van enige vervolging door deze smokkelaars enkel gemotiveerd is uit crimineel winstbejag en het vermijden van enige strafrechtelijke vervolging die zou volgen op een klacht door u. Dergelijk vervolgingsmotief valt dan ook niet onder de in de definitie van vluchteling bepaalde vervolgingsmotieven (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging).

Uit uw verklaringen blijkt ook nergens enige aanleiding tot een verderzetting van deze bedreigingen of een intentie tot uitvoering van het geuite dreigement. Er is sprake van in totaal twee geuite dreigementen, een keer in december 2016 en een keer lange tijd daarvoor (CGVS 2de aanvraag II, p.4), dit telkens u of uw verwanten bij de smokkelaars aandrongen op teruggave van internationale paspoorten. Deze bedreigingen werden daarbij voorwaardelijk gekoppeld aan een eventuele klacht door u tegen uw smokkelaars, klacht die u vooralsnog niet heeft ingediend. U heeft geen weet van verdere initiatieven door de smokkelaars om u of uw verwanten daadwerkelijk kwaad te berokkenen. Integendeel, u verklaarde uw smokkelaar in Brussel eens te zijn tegengekomen waarna deze smokkelaar zich net van u verwijderde (gehoorverslag CGVS tweede aanvraag II, p.12). Pogingen van u om diens broer in Bagdad te contacteren, mislukten gezien deze broer elk telefonisch contact blokkeerde. Gezien deze vaststellingen dient deze problematiek dan ook onvoldoende zwaarwichtig te worden genoemd om te worden aanzien als blijf van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Voorafgaand zij reeds opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarbij komt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ook inzake de individuele door u neergelegde bewijselementen werden vaststellingen gedaan die aanleiding geven tot ernstige twijfel aan de geloofwaardigheid van deze stukken.

Allereerst valt op dat alle documenten die afkomstig zijn van uw werkgever CTS en die dateren van na 2012 (een bewijs van goed gedrag en zeden dd.25.01.2015, uitgegeven door de contraterrorismedienst; zeven bewijzen van interne overplaatsing binnen de inlichtingendienst dd.01.?(maand onleesbaar).2014, 01.?(maand onleesbaar).2014, 10.03.2015, 14.?(maand onleesbaar).2015 en 24.?(maand onleesbaar).2015; een bewijs van wijziging van rang dd.28.?(maand onleesbaar).2014) in fotokopie zijn neergelegd, wat de verificatie van de authenticiteit van deze stukken verhindert. Deze vaststelling maakt dat deze stukken niet van aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van enige tewerkstelling bij CTS na 2012 vermogen te herstellen. Ook de oudere door u neergelegde bewijsstukken van uw werkgever werden neergelegd in kopie, wat de bewijswaarde ervan om dezelfde reden ernstig reduceert. Bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken wordt gevonden in de vaststelling dat u van de persoon die het gros van deze documenten voor u zou hebben gekopieerd en naar u doorgestuurd, en die u de enige noemt die u werkelijk kan vertrouwen bij de dienst terrorismebestrijding (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.6), niet eens de volledige naam verklaart te kennen. U zou hem daarbij onder een naam kennen die niemand behalve u kent.

Ook van de gerechtelijke veroordeling van u legt u enkel een scankopie neer, wat weerom de verificatie van de authenticiteit ervan verhindert. Wat deze veroordeling betreft, geeft u zelf aan dat er zich anomalieën bevinden in de motivering van dit vonnis. U verwijst in casu naar de vermelding van een

computerharddisk en een elektriciteitsgenerator die zouden zijn ontvreemd en tot terugbetaling waarvan u zou zijn veroordeeld. Verder valt op dat u niet eens weet waarnaar de verdere vermelding dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar, verwijst (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p. 8). Dergelijke vaststellingen komen de geloofwaardigheid van dit stuk uiteraard niet ten goede.

De foto's waarop u luidens uw verklaringen staat in het gezelschap van Franse militairen, geven enkel aan dat u ooit in het gezelschap bent geweest van militairen van Westerse mogendheden. Uit deze foto's kan immers geen afleiding worden gemaakt over waar en wanneer deze foto's zijn gemaakt. Bovendien dragen de militairen die op deze foto's staan afgebeeld, geen kentekens die hen kunnen kentekenen als Franse militairen. Deze foto's zijn bijgevolg niet van aard dat hieruit kan blijken dat u in 2014 en 2015 in Irak zou hebben samengewerkt met Franse militairen.

De door u in origineel neergelegde verkiezingskaarten van uw echtgenote en u legt u neer om indirect bewijs te leveren van uw militaire tewerkstelling. Het feit dat op uw verkiezingskaart de vermelding 'speciaal' staat moet in uw ogen immers bewijzen dat u (nog steeds) tewerkgesteld zou zijn voor militaire instanties in Irak (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p. 9). Echter moet worden geoordeeld dat uit deze verkiezingskaart enkel met zekerheid kan worden afgeleid dat u ooit werkzaam was voor militaire instanties. Bijgevolg kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat u voor de dienst terrorismebestrijding zou hebben gewerkt tot 2015.

De kopieën van de identificatiepagina van de internationale paspoorten van uw kinderen, uw echtgenote en u had u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegd. Deze stukken bevatten slechts persoonlijke identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.

Met betrekking tot de door u in origineel neergelegde attesten van erkentelijkheid (3) en van een opleiding (1) vanwege Franse militaire instanties moeten diverse opmerkingen worden gemaakt die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken. U gaf aan dat u deze attesten telkens kreeg van Franse militaire delegaties die elkaar elke zes maanden afwisselden voor een militaire missie in Bagdad. Alvast valt op dat drie van deze attesten in het Engels zijn opgesteld, en één andere in het Frans, ofschoon ook dat laatste attest bovenaan het attest wel een betiteling in het Engels draagt. U heeft er alvast geen verklaring voor waarom niet alle attesten in het Frans dan wel het Engels zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Op slechts een van deze vier staat er ook een getypte indicatie van de identiteit van de afleveraar vermeld, ene 'Ltn. J-B.' U weet echter niet wie er achter deze afkorting schuilgaat (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Twee andere stukken bevatten enkel een onleesbare handtekening. Uw verklaring dat deze stukken zouden zijn ondertekend door 'Kevin of Kris' is daarbij een blote bewering. Het is in casu betekenisvol dat u van deze persoon of personen niet eens de volledige naam kent (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Het laatste stuk bevat noch een handtekening noch enige andersoortige identificatie van de ondertekenaar. U claimt dat dit stuk afkomstig zou zijn van majoor Omer Alexis maar maakt deze claim hoegenaamd niet hard. Van de drie stukken in de Engelse taal valt verder op dat die in zeer gebrekkig Engels zijn opgesteld. Bij het French Intel Support Cooperationdocument figureren immers in de ene zin die dit attest telt volgende fouten tegen de Engelse taal: de vervoeging van het werkwoord 'certify' is incorrect, de bijwoordelijke uitgang bij het woord 'successfull' is onvolledig, het woord 'neccessary' is verkeerd gespeld, er ontbreekt een lidwoord, en er werd een verkeerd gebruik gemaakt van bindwoorden bij aanvang van de bijzin 'who's.' Bij de beide stukken 'Certificate of Appreciation' dd.20.01.15 en dd.15.02.15 valt met name op dat het adjectief 'distinghed' ernstig verkeerd gespeld is. De tekst valt verder op door een gebrek aan lidwoorden en een gekunstelde zinsbouw. Het kan bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat vertegenwoordigers van de Franse overheid taalkundig dermate gebrekkige attesten zouden afleveren. Deze vaststellingen maken dan ook dat ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit van deze vier stukken.

De bewijswaarde van het door u neergelegde visitekaartje van genoemde Franse majoor x is alvast gering gezien dergelijk stuk zich makkelijk op oneigenlijke wijze laat ontwerpen en afdrukken. De bewijskracht ervan is daarbij ook gering bij gebrek aan pertinente informatie op dit stuk. Het kaartje wijst enkel op een contact ooit met een Franse attaché van een Franse ambassade waarvan de locatie niet eens nader genoemd is. Het op dit visitekaartje vermelde e-mailadres closetoparis@gmail.com kan daarbij bezwaarlijk als een officieel contactadres van een vertegenwoordiger van de Franse overheid worden aanzien.

U legde tenslotte ook gsmfoto's en chatfragmenten neer die u toeschrijft aan de smokkelaars die u naar België zouden hebben gebracht. Deze fragmenten dateren alvast uit de periode kort voor uw aankomst in België. Hieruit blijkt niet dat u op latere datum uw internationale paspoorten aan hen zou hebben

teruggevraagd of dat u door hen zou zijn bedreigd volgend op enige eis vanwege u om deze paspoorten terug te bezorgen.

De foto's waarop u poseert met Amerikaanse militairen en met een Amerikaans congreslid werden reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag besproken. Deze stukken bevatten alleszins geen informatie die vermogt bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid te beïnvloeden of te weerleggen. Ook de twee foto's waarop u zelf individueel staat, een waarop u in uniform staat, en een waarop u in burger staat met verband aan uw hand en hoofd, zijn niet van aard dat ze bovenstaande bevindingen vermogen te beïnvloeden of weerleggen. Uit deze stukken blijkt enkel dat u ooit verzorging nodig bleek te hebben gehad voor verwondingen die niet nader bepaald zijn en waarvoor niet duidelijk is in welke omstandigheden deze verwondingen zouden zijn opgelopen, en dat u professioneel actief bent geweest in een militaire context.

De door u neergelegde DHL-enveloppe bewijst enkel dat er exprespostwisseling is gebeurd tussen iemand in Irak en u, op datum van 04.01.2016.

Uw advocaat legde tenslotte een verwijzing naar een arrest van het EHRM neer waarmee men wil bepleiten dat u moet aanzien worden als behorende tot een risicogroep (o.a. van personen die ooit voor de Amerikaanse autoriteiten hebben gewerkt, of als dusdanig worden gepercipieerd). Deze verwijzing laat echter de inschatting ongemoeid dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de actualiteit van enige professionele betrekking bij de Iraakse overheid of bij een buitenlandse militaire vertegenwoordiging. In hoeverre iemand die ooit inlichtingenwerk zou hebben verricht voor de Amerikaanse militaire vertegenwoordiging of die ooit zou gewerkt hebben voor de Iraakse terrorismebestrijdingsdienst, een gegronde vervolgingsvrees zou koesteren omwille van dat profiel, dient geval per geval te worden bekeken. Dat blijkt ook uit de door uw advocaat geciteerde tekst uit The United Kingdom Home Office's Country of Origin Information Report of 10 December 2009: "The case owner will need to take into consideration the particular profile of the claimant, the nature of the threat and how far it would extend, and whether it would be unduly harsh to expect the claimant to relocate." Gezien u echter geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over dit professioneel profiel, kan ook geen adequate inschatting worden gemaakt van het vervolgingsrisico dat in uw geval dient te worden gekoppeld aan zulk professioneel profiel. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen van uwentwege is deze verwijzing door uw advocaat dan ook niet dienstig in casu.

U legde dd.10.11.2016 ook nog een psychologisch verslag neer voor uw zoon M.. In dit attest dd.28.09.16 maakt een psychologe melding van psychische problemen voor uw zoon: de jongen bevindt zich in een toestand van diepe wanhoop en grote droefenis, heeft slaapproblemen, nachtmerries, angstaanvallen, droomt daarbij dat zijn vader in geval van terugkeer naar Irak zou worden gedood en dat de familie in de gevangenis zou belanden. Het CGVS kan enerzijds begrip opbrengen voor de psychische problemen die uw zoon ervaart. Echter kan in de psychische problemen die uw kind ervaart bij de confrontatie met de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst op zich geen weerlegging worden gevonden van de blijken van ongeloofwaardigheid die werden vastgesteld in uw asielverklaringen. Bijgevolg is ook dit attest niet van aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen vermogt te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93,

15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam.

Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren het volgende middel aan:

“EERSTE MIDDEL:

De bestreden beslissing schendt

- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ç Vreemdelingenwet')

- artikel 14 §4, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van het CGVS

- artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur, omwille van de volgende redenen:

Ten onrechte kent verwerende partij het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe aan verzoekende partij.

1. Argumentatie verwerende partij:

Verwerende partij meent dat verzoekers verklaringen geloofwaardigheid missen en wijst daarbij op tegenstrijdigheden tussen zijn eerste en tweede procédure, en het gebrek aan een afdoende verklaring voor deze inconsistenties. De documenten die verzoeker aandraagt om die tewerkstelling na 2012 te staven kan volgens verwerende partij dit niet herstellen gezien die documenten enerzijds kopiën zijn, en anderzijds zelf door gebreken zijn aangetast.

Wat betreft de problemen met de smokkelaars stelt verwerende partij dat deze problemen vreemd zijn aan enige conventiegrond, en daarbij dat er niet blijkt dat er nog verder gevolg zou gegeven worden aan die problemen door de smokkelaars.

Wat betreft verzoekers risicoprofiel als iemand die inlichtingenwerk heeft verricht voor de Amerikaanse overheid in Irak, merkt verwerende partij op dat verzoeker over de actualiteit van die tewerkstelling bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en de beoordeling van het risico geval per geval moet gebeuren. Voor wat betreft de geattesteerde psychologische problemen van M., het zoontje van verzoekende partij, zijn diepe wanhoop, slaapproblemen, nachtmerries, angstaanvallen, en vrees voor de fysieke integriteit van zijn vader, merkt verwerende partij op dat ze daar wel begrip voor heeft, maar dat dit geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers relaas herstelt.

2. Analyse ten gronde en tegenargumentatie verzoekende partij

- Met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers professionele activiteiten na 2012

Verzoeker heeft een elektronische électorale kaart afgegeven waaruit blijkt dat hij een niet- burgerlijke status heeft, maar een speciaal statuut, eigen aan de strijdkrachten. Dit wordt niet betwist.

Verwerende partij merkt in de bestreden beslissing op dat uit die kaart enkel blijkt dat verzoeker 'ooit' actief is geweest voor de strijdkrachten.

Verzoeker merkt op dat de kaart in kwestie werd afgegeven naar aanleiding van de verkiezingen in 2014, voor 2014 bestonden er nog geen elektronische électorale kaart, en dat er dus in 2014 werd vastgesteld dat hij voor de strijdkrachten actief was. Verzoeker voegt drie artikels toe waaruit blijkt dat in 2014 effectief nieuwe kaarten werden uitgegeven naar aanleiding van de verkiezingen (stuk 3, 4 en 5).

Indien verwerende partij twijfels heeft over dit essentiële element is het niet moeilijk voor haar om te verifiëren of het effectief om zo'n nieuwe kaart van 2014 gaat of niet, de chip in de kaart en het feit dat er een kaart werd gebruikt geeft overtuigend aan van wel, en of, indien verzoeker in 2012 zou gestopt zijn met werken voor de strijdkrachten hij nog steeds een speciale kaart zou krijgen in 2014 alsof hij nog bij de strijdkrachten werkzaam zou zijn.

Verzoeker merkt ook op met betrekking tot de foto's die werden voorgelegd met de Franse troepen, foto's die noodzakelijkerwijze van na 2014 zouden dateren, dat indien men de digitale versie van die

foto's op hun metadata laat controleren om na te gaan wanneer die getrokken en met welk toestel en welke camera, dit als resultaat oplevert dat de foto's op 4 juli 2015 zijn getrokken (stuk 6) met een iPhone 6, een model dat pas in 2014 is uitgebracht (stuk 7) en voorheen niet beschikbaar was. Dit toont ontegensprekelijk aan dat verzoeker in 2015 nog voor de strijdkrachten, meer bepaald de CTS, actief was.

Verzoeker merkt op dat hij niet enkel die foto's en électorale kaart heeft toegevoegd, maar ook andere documenten die hij effectief enkel in kopie kon verkrijgen omdat de originele documenten niet in zijn bezit zijn. Deze kopieën betreffen eigenlijk foto's die gemaakt zijn via een telefoon. Van deze foto's is geen metadata voorhanden die toelaat na te gaan wanneer ze getrokken zijn en met welk apparaat (stuk 8). Er kan wel worden afgeleid uit de omstandigheden waarin ze getrokken zijn, hoewel in principe er altijd de mogelijkheid is dat dit in scène gezet werd, dat deze stroken met verzoekers relaas, m.n. dat het geen vrij toegankelijke documenten zijn die hem clandestien per foto werden bezorgd. Wat betreft de attesten die verzoeker van de Franse troepen gekregen heeft kan niet worden ingezien waarom die niet in de lingua franca, het Engels, zouden opgesteld en afgeleverd kunnen worden. Gezien deze gericht zijn aan Iraakse onderdanen, en gezien Iraakse onderdanen misschien wel een mondje Engels maar geen Frans kunnen, gezien het overwicht van de V.S. en Britten in de NAVO en multilaterale acties, kan niet ingezien worden waarom dit opmerkelijk zou zijn. Het moet perfect mogelijk zijn voor verwerende partij als nationale asiel- instanties om de authenticiteit, op zijn minst qua vorm en bewoording, na te gaan van de betrokken attesten.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, bij de verduidelijking van de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gewezen op de verantwoordelijkheid van de asiendiensten om documenten te controleren en gesteld lidstaten mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker: "66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.

67 Voor het overige vindt de in vorig punt gegeven uitlegging steun in artikel 8, lid 2, sub b, van richtlijn 2005/85, volgens hetwelk de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis

Verzoeker wijst er wat betreft de verklaringen die hij gegeven heeft voor het feit dat hij zijn voortgezet werk bij de CTS na 2012 niet vermeld heeft op dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Daarom moet aan verzoeker op zijn minst het voordeel van de twijfel worden toegekend, zeker in de algemene context van preciaire veiligheid en sektarisch geweld in Bagdad.

Artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn (omgezet door artikel 48/6 Vw.) bepaalt:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. "

Aan deze voorwaarden heeft verzoeker voldaan. Zie ook de vaste rechtspraak van Uw Raad, o.a. RvV 84.248 van 5 juli 2012:

"Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, in casu sommige aspecten van de bedreigingen en de vluchtroute, ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen, te dezen verzoekers profiel van hoogopgeleid beroepsmuzikant en lesgever. "

Verzoeker wenst verder te wijzen op de nood aan een correcte risicoanalyse voor wat hem zou overkomen bij terugkeer naar Bagdad, en naar hoe waarschijnlijk een dergelijke behandeling is.

Verwerende partij heeft zich ertoe beperkt enerzijds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen na te gaan, en anderzijds een geheel algemene analyse te maken van het risico op ernstige schade bij terugkeer dat enkel de algemene veiligheidssituatie in rekening brengt in Bagdad zonder het risico voor verzoekende partij te individualiseren.

Hiertoe is vereist dat alle verschillende risico-elementen op zijn minst geïdentificeerd worden zodat de cumulatieve analyse kan gebeuren. In de bestreden beslissing wordt enkel een oppervlakkige analyse gemaakt van verzoekers eerdere tewerkstelling bij de anti-terreur eenheden, zonder op de rest in te gaan.

- Verzoekers tewerkstelling bij de antiterreurdiensten

In de richtlijnen van het UNHCR voor Irak voor 2012 staat het volgende te lezen:

(...)

Het is duidelijk dat verzoekers werk voor de Iraakse antiterreur eenheden een risicoprofiel oplevert, en dat verzoeker bij vervolging niet op effectieve bescherming zal kunnen rekenen. Of verwerende partij verzoekers recente tewerkstelling daarbij geloofwaardig acht of niet, doet weinig terzake gezien er geen indicaties zijn dat personen die voor of na 2012 dergelijk werk verrichtten anders zouden behandeld worden of een ander risico zouden lopen.

Waar verwerende partij opmerkt dat het verzoekers reeds ondergane vervolging niet geloofwaardig acht dient opgemerkt te worden dat naar het toekomstige risico dient gekeken te worden, en dat verzoekers werk voor de antiterreureenheid een essentieel element is dat het risico gevoelig verhoogt er bij een checkpoint uitgehaald te worden.

Het EHRM gaat dan over in het Grote Kamer arrest J.K. t. Zweden tot het toepassen van dit risicoprofiel op het ingeroepen risico op een artikel 3 EVRM schending tegen de achtergrond van de algehele veiligheidssituatie in Bagdad:

Verzoekers verblijf in het buitenland

Verzoeker is reeds twee jaar in België. Er is een reëel risico op ontvoering door milities, wegens vermoedens van welgesteldheid na verblijf in het buitenland. In het bijzonder intéressante arrest van het Britse Hooggerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017 (stuk 10) kunnen we lezen:

(...)

Hieruit blijkt met andere woorden dat het risico weliswaar niet groot is, het is toch ook niet onbestaande en vormt een in overweging te nemen element bij de uit te voeren analyse van het risico op ernstige schade of vervolging.

De psycho-medische conditie van verzoekers zoon

Verzoekende partij legt nog een actualisatie voor van de psycho-medische situatie van hun kind, (...), op dit moment 9 jaar oud.

M. vertoont gedragsproblemen, er zijn duidelijke psychische klachten, en verzoekers zijn in paniek over zijn welzijn. Hij functioneert niet zo goed op dagelijks vlak en er zijn driftbuien waarbij hij zichzelf niet meer onder controle heeft en zaken stuk maakt. Hij is erg asociaal geworden. Hij heeft ernstige slaap- en angstproblemen en zijn subjectieve vrees voor een terugkeer naar Bagdad gaat erg diep. Er is helaas zelfs sprake van suïcidaliteit, en een compleet gebrek aan levenslust, en er wordt doorverwezen naar een psychiater. Het gezin wordt langzaam uit elkaar gerukt door deze omstandigheden.

De impact van de geweldssituatie in Bagdad, de checkpoints, de aanslagen, de milities en hun intimidatiecampagnes, zullen op een kind van 9 jaar oud al een erg negatieve psychologische impact hebben. Gelet op de psychologische toestand van verzoekende partij hun zoon, M., zal deze psychische impact naar alle waarschijnlijkheid erg destructief zijn en des te harder overkomen.

Wat betreft het belang van psychologische schade wijst verzoeker op het arrest van de Algemene Vergadering van Uw Raad waarin geoordeeld wordt:

(...)

Verzoeker wijst ook op arrest nr. 170 819 van 29 juni 2016: "Inzake Hussain, de twaalfjarige zoon van verzoekster, dient overweging 18 uit Richtlijn 2011/95/EU bij de beoordeling te worden betrokken. Deze overweging luidt als volgt: "Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit. " Ingevolge de medische problematiek van verzoeksters zoon Hussain, in casu een ernstige oppositioneel-opstandige gedragsstoornis (ODD) die zich onder meer uit in ongecontroleerd argumentatief of uitdagend gedrag, heeft deze persoon een gegronde vrees voor vervolging op basis van het feit dat hij soenniet is. Hoewel het begrip 'gegronde

vrees ' een subjectief en objectief element behelst en verzoeksters zoon omwille van zijn mentale handicap bezwaarlijk zijn subjectieve vrees kan te kennen geven, blijkt dat deze medische problematiek omwille van de actuele situatie in Bagdad (de objectieve elementen om de vrees aan te toetsen), een gegronde vrees voor vervolging insluit (...) Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster ook een gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld omwille van de ernstige medische problematiek van haar zoon aangezien zij, als soenniet; door diens gedrag ook in de negatieve aandacht zal komen van de (sjiitische) personen en milities zonder hiertegen beschermingsmogelijkheden te hebben van de Iraakse autoriteiten "

De psychomedische situatie van verzoekers zoon stelt hem ook aan extra verplaatsingspatronen bloot. Hij dient zich immers niet enkel naar school maar ook verschillende plaatsen te begeven voor behandeling.

Die verschillende verplaatsingen zorgen ervoor dat verzoeker zich niet in zijn huis of wijk kan verschansen en een verhoogd risico loopt aan checkpoints gecontroleerd te worden, voorbij aanslagen te passeren en kortom om een behandeling op te lopen die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Naar analogie met de risicoanalyse die verricht werd in arrest van het Britse Hooggerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Up- per Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017, dient er besloten te worden dat dit het risico voor verzoeker gevoelig verhoogt:

"119. The evidence indicates that men are more likely to be the breadwinners in a family. The appellant is likely to be able to find work and is more likely to be travelling across the city for that purpose. Dr George acknowledged that there are significant numbers of Sunnis living in Baghdad who are "living adequately " albeit that he qualified his evidence by saying: "well, they are not being relentlessly targeted". There are a large number of legal and illegal checkpoints across the city. This gives rise to a reasonable degree of likelihood that the appellant would be stopped at a checkpoint on a fairly regular basis. The background evidence shows that checkpoints are largely manned by Shia militias. That evidence and the evidence given by Dr George suggest that checkpoints could be a point of potential risk. He said that it was not possible to predict the risk but "if you are the wrong person, at the wrong checkpoint at the wrong moment" checkpoints could involve a risk. He said that checkpoints historically are where car bomb attacks take place. Dr George made clear that freedom of movement in Baghdad is relative. People can travel from one area to another but would be well aware of the risks involved.

120. In addition to the evidence already outlined above, the FIS reported sectarian killings taking place in the appellant's home district of Al-Ameriyah in 2013. Before the killings flyers were distributed in the area urging Sunnis to move out. In April 2013 a bomb exploded in a coffee shop in Al-Ameriyah. Shia militias were suspected to be behind the attack They were seen driving through the streets of Al-Ameriyah during the night abducting Sunnis

Verzoekende partij hun profiel als gemengd koppel qua sektarische strekking

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat soennitische burgers in Bagdad een groter risico lopen slachtoffer te worden van het geweld door sjiitische milities:

"De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijke zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hiervan slachtoffer te worden

De COI Focus geeft duidelijk aan dat soennieten omwille van hun religieuze strekking worden gevisieerd:

"Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen. "

In de COI Focus lezen we verder over de grote impact en macht van de sjiitische milities:

"De sjiitische milities [hebben] na de crisis van het Iraakse leger in 2014 het machtsvacuum snel opgevuld, en zelf controleposten opgesteld, waardoor zij nu zelf de veiligheid in Bagdad verzekeren. Het Iraakse leger is niet bij machte om deze taak te vervullen, aldus deze bron. Van de oorspronkelijk 45 divisies van het Iraakse leger blijven nog maar vijf over, en ook deze zouden niet volledig operationeel zijn. (...)

Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsinstanties daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en

het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken. Verschillende incidenten hebben dit bewezen (...). "

De COI Focus geeft duidelijk aan waarom soennieten geïsoleerd worden:

Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities:

De feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij recent hebben heroverd op ISIS.⁸⁸ Het Iraakse leger is momenteel geen voldoende sterke tegenmacht in Bagdad, en als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, mocht het leger het onderspit delven.

Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen

Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden geïsoleerd.⁹¹ Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.

-, Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen.

UNHCR rapporteerde al in 2012 over de heropflakking van sektarisch geweld, en het risico dat soennieten in door sjiieten gedomineerde buurten lopen:

(...)

Ook in haar advies met betrekking tot Irak van 2014 herhaalt UNHCR deze vaststelling van toenemend sektarisch geweld:

9. Reports indicate a resurgence of sectarian reprisal with bodies of Sunni men found blindfolded, handcuffed and apparently executed, in different parts of the country, primarily in

1 UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 mei 2012, p. 26, <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html>. stuk 9;

Baghdad.²¹ UNAMI reported that Sunnis in Basra governorate had been exposed to threats, abductions and killings.²² "2

De VN Veiligheidsraad geeft het volgende aan in een rapport van 26 oktober 2015:

(...)

(...)

Al deze zaken komen nog eens terug en worden benadrukt in het volgende recente UNHCR document:

"a) Situation for Sunni Arabs in Baghdad

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

In het arrest van het Hooggerechtshof wordt die oefening als volgt gemaakt:

(...)

Indien we die noodzakelijke oefening maken voor verzoeker, en alle opgesomde vervolgingsrisico's niet in isolatie tot elkaar beoordelen, maar cumulatief, dan moeten we besluiten dat een ex-werknemer van de CTS, antiterreureenheden, een sjiiet gehuwd met een soennitische vrouw, zijn zoontjes psychische situatie tot routineuze verschillende herhaalde verplaatsingen door Bagdad gedwongen en wiens zoontje niet aan geweld of blessures mag blootgesteld worden, en die in het buitenland verbleven heeft, heeft verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging en dient hij erkend te worden als vluchteling.

Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidsomstandigheden in Bagdad complex, problematisch en ernstig zijn. Ze erkent eveneens dat er momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien. Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, baseert verzoeker zijn vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op dezelfde feiten die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend en het willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat "(d)e (...) termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat "(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd." (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" of nog dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35)

Deze uitlegging door het HvJ bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kihne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld\ De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

De Raad herinnert in het arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 van de Algemene Vergadering, aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat "Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd." (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) "volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Uit het arrest "Elgafaji" volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "doodstraf", "executie", "foltering" of "onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing", de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op "algemener risico op schade". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen "bedreiging" (art. 15, sub c)) en "bepaalde gewelddadigheden" (art. 15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "algemener risico op schade" vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "leven of persoon" ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke tourna's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "ernstig" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

De vraag is of eerste verzoeker, anders dan zijn echtgenote en kinderen wel als burger kan beschouwd worden. In het Algemene Vergadering arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 oordeelde Uw Raad:

"Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Pari. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelikheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (i.e. neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd1'.

Gelet op het feit dat verzoeker niet langer actief is bij de CTS kan hij enkel als burger gezien worden. Hij kan enkel gezien worden als een echte non-combatant. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partij en gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34- 35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak "Elgafaji", noch in de zaak "Diakité" uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("improvised explosive devices" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio- economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/ slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de

eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen

Het HvJ heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan volgens de Algemene Vergadering van Uw Raad in arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor verzoekende partij zijn die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reële risico in haren hoofd bestaat.

Eerste verzoeker heeft in het buitenland verbleven, is een ex-werknemer van de CTS, antiterror-eenheden, een sjiïet gehuwd met tweede verzoeker, een soennitische vrouw, de psychische situatie van hun zontje M. is dermate ernstig dat het geweld in Bagdad een bijzonder destructieve impact zal hebben op zijn psyché, een impact die nu reeds zijn leven bedreigt, en voor wie verzoekende partij routineus verschillende herhaalde verplaatsingen door Bagdad zal moeten maken met oog op behandeling en scholing, wat cumulatief bekeken een bijzonder hoog gevaar kan opleveren bij controles aan een van de vele checkpoints in Bagdad bemand door milities, en zij wegens deze verhoogde risico's cumulatief beoordeeld een reële ; risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon 1 zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 167 848 van 19 mei 2016 van Uw Raad werd nog beslist dat gelet op de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, en gelet op de psychische pathologie van de betrokkene, er sprake was van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 48/4 §2, b), dat zoals we hierboven gezien hebben in direct verband staat met punt c van dat artikel wat individualisering betreft.

(...)

Verzoekende partij stelt voor dat de psychische problematiek van M., hun negenjarig zontje, op zijn minst in rekening wordt gebracht en bij voorkeur op dezelfde wijze als hierboven.

In arrest nr. 170 821 van Uw Raad van 29 juni 2016 werd gelijkaardig geoordeeld: "Desalniettemin dient verzoekers persoonlijke situatie in ogenschouw worden genomen, te dezen:

(i) verzoeker is een man wiens kerngezin in België een internationale beschermingsstatus heeft sinds 2011 en waarvan hij afhankelijk is voor basisgezondheidsbehoeften ("mantel- zorg");

(ii) verzoeker is een soenniet, hetgeen op zich blijkens de landeninformatie een grotere risico- factor is in Bagdad en waarbij het reële risico voor ernstige schade voor verzoeker daarenboven als hoger kan worden ingeschat omdat hij als alleenstaande medisch zorgbehoevende veel minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad of indien nodig, deze bescherming te bekomen.

Verzoeker komt derhalve in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet"

Verzoekende partij meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Indien Uw Raad zou menen dat het risico voor verzoekende partij om aan vervolging onder- worpen te worden bij een controle aan een checkpoint als een ex-CTS werknemer, met een gemengd huwelijk, en een zontje met ernstige psychische problemen, of om dezelfde redenen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 48/4 §2, b) Vw., toch niet overtuigend genoeg zou zijn aangetoond, dan meent verzoeker dat dit vooral zal zijn omdat verwerende partij behalve over de algemene veiligheidssituatie en de prevalentie van corruptie in Irak, er geen enkel nuttig onderzoek lijkt verricht te zijn naar herkomstlanden informatie om die concrete individuele informatie te gaan appreciëren ten opzichte van de noodzakelijke achtergrondinformatie, en verder onderzoek nodig zou zijn.

Verzoekende partij wilt ook nog eens benadrukken dat inzake hun zoontje M., er ernstige psychische problemen zijn en suïcidaliteit bij een 9-jarige met gezagsproblemen niet licht genomen mag worden. Overweging 18 uit Richtlijn 2011/95/EU dient bij de beoordeling te worden betrokken. Deze overweging luidt als volgt: "Het „ belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwe2imen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige. overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- Attest psycho-therapeut M. A. G. d.d. 24 november 2017;
- IFES, Opinions on the Electoral Procès and Democracy in Iraq;
- Sinah Salahèddin, AP, 22.02.2014, 'Iraq authorities distribute cards for élections;
- Niqash, New Electronic Voter Cards result in fraud privacy fears and unhappy queues, 1.05.2014;
- Resultaten Metadaviewer voor foto's met Franse troepen;
- Wikipedia Iphone 6;
- Resultaten Metadaviewer voor foto' s doorgestuurd documenten;
- UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection;
- Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 mei 2012;
- Britse Hooggerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG , [2017] UKUT 00018;
- (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017;
- UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, 27 oktober 2014, p. 3 ;
- UN Security Council, First Report of the Secretary-General Pursuant to Paragraph 7 of Resolution 2233 (2015), 26 October 2015, S/2015/819, para 22;
- Finnish Immigration Service, 'Security situation in Bagdad - the Shia militias', 29 april 2015 ;
- Amnesty International, Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq, 14 October 2014, pp. 4-5;
- Human Rights Watch, Iraq: Pro-Government Militias' Trail of Death, 31 juli 2014;
- Human Rights Watch, For Iraq's Sunnis, Sectarian Militias Pose an Extra Threat, 24 oktober 2014;
- Human Rights Watch, The Gangs of Iraq, 4 november 2014;
- Human Rights Watch, Iraq: Militias Escalate Abuses, Possibly War Crimes, 15 februari 2015;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Bagdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas , May 2016.

Met een schrijven van 21 december 2017 vragen verzoekers om de zaak spoedig op te roepen. Zij voegen daarbij verscheidene psycho-medische stukken met betrekking tot hun minderjarige zoon M.

Met een aanvullende nota van 13 juni 2018 legt de verwerende partij het document "COI Focus Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 neer.

Ter terechtzitting leggen verzoekers de volgende stukken neer: een medisch attest van 19 december 2017 en een attest van 10 december 2017. Het betreft stukken die ook reeds werden neergelegd met het schrijven van 21 december 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke

en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden de beslissingen

De bestreden beslissingen steunen in hoofdzaak op de beoordeling van de asielmotieven die werden ingeroepen door de eerste verzoeker. De weigeringsbeslissing steunt op de volgende overwegingen:

(i) Verzoeker houdt vol dat zijn eerdere verklaringen n.a.v. de eerste asielaanvraag wel degelijk waarachtig waren. Hij verwijst naar een spraakverwarring tussen de woorden ‘militie’ en ‘partij’ en verder verklaart hij dat hij niet alles kon vertellen (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.2-3). Hij volhardt aldus in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder onaannemelijk werden bevonden. De nieuwe elementen dienen dan ook duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van de vorige asielaanvraag incorrect is.

(ii) De vaststellingen n.a.v. de huidige aanvraag doen echter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven:

1. Er zijn flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen n.a.v. de eerste asielaanvraag en de tweede asielaanvraag. N.a.v. de eerste asielaanvraag verklaarde hij dat hij van 2003 tot 2012 werkzaam was in de terrorismebestrijding (CGVS-vragenlijst d.d. 30.11.2015, p.2, vraag 5 ; gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag, p. 7). N.a.v. de huidige asielaanvraag verklaart hij dat hij een 7-tal maanden in ziekteverlof thuis bleef in 2012 maar dat hij, na aandringen van zijn werkgever, terugkeerde naar de dienst en daar bleef werken tot kort voor zijn vlucht in augustus 2015 (o.a. gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.4-5, 7). Ter verklaring van deze tegenstrijdigheid (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.9-10 ; II, p.11-12) verklaarde hij enerzijds dat hij n.a.v. de eerste asielaanvraag niet de gelegenheid kreeg om hierover verdere informatie te bieden. Anderzijds verklaarde hij dat zijn werk voor de Franse militairen vertrouwelijk was. Hij verklaarde ook dat hij van deze recentere beroepsactiviteiten initieel geen bewijzen had. Deze verklaringen zijn onderling incompatibel. Er wordt niet ingezien hoe de interviewer in het kader van de eerste asielaanvraag zijn poging om verdere informatie te verschaffen over zijn tewerkstelling bij de terrorismebestrijding in de periode 2012-2015 heeft verhinderd, als hij zich zelf reeds voornam om over deze feiten niets te vertellen omdat dit werk vertrouwelijk was, of omdat hij op dat moment nog geen bewijzen kon voorleggen.

2. Verzoekers verklaring dat de *protection officer* hem bij de eerste asielaanvraag de kans niet bood om verklaringen te doen over zijn recentere activiteiten voor CTS is manifest bedrieglijk. Uit zijn verklaringen blijkt immers de intentie om te verklaren dan dat zijn werk in de terrorismebestrijding ophield in 2012. In de CGVS-vragenlijst d.d. 30.11.15 verklaarde hij dat hij van 2003 tot 2012 werkte in de terrorismebestrijding maar dat hij na een ideologisch dispuut in 2012 stopte en bij zijn vader ging werken. In de DVZ-verklaring van dezelfde datum (rubriek 12) gaf hij duidelijke details: hij werkte 9 jaar voor de Cel Terrorismebestrijding, tot hij bedreigd werd in 2012. Daarna werkte hij met zijn vader in zijn elektronikawinkel, tot 2014. In het CGVS-asielgehoor d.d. 29.02.2016 gaf hij verdere details die duidelijk wijzen op een beëindiging van zijn professionele betrokkenheid bij CTS in 2012. Zo stelde hij dat na het ideologisch dispuut waarbij hij door een collega in de hand werd geschoten, zijn directe chef hem aanraade om een tijdje in ziekteverlof thuis te blijven en daarna naar de dienst terug te keren (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag I, p.12). Toen hij terugkeerde uit ziekteverlof kreeg hij telkens zijn loon uitbetaald en werd hij naar huis gestuurd om te rusten. *“Dan heb ik begrepen dat ze me eigenlijk niet meer hetzelfde werk wilden geven, daarom ben ik gestopt om niet meer problemen te krijgen. ... Ik ben niet lang met hun gebleven, want ik wist als ik langer moest blijven, gingen ze mij vermoorden, ik heb makkelijk toegegeven en gestopt.”* Deze verklaringen laten geen ruimte aan interpretatie en tonen duidelijk aan dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag bewust verklaarde dat zijn tewerkstelling in de terrorismebestrijding een einde nam in 2012.

3. Deze verklaring over zijn motieven om zijn werk in 2012 op te geven (1ste asielaanvraag), zijn ook strijdig met de invulling die hij gaf aan de vermeende hervatting van zijn werk na zijn ziekteverlof van 2012 tot 2015 (2de asielaanvraag). Hij verklaarde immers dat zijn werkgever hem na 6 - 7 maanden ziekteverlof vroeg om terug te keren naar zijn werk, dat hij dit eerst weigerde, maar dat hij uiteindelijk toch instemde met een terugkeer nadat hem een aantrekkelijk voorstel werd gedaan, dat deze man hem bovendien graag terug wou omdat verzoeker beheerder was geweest van een databank van milities en terroristen en hij de enige was die deze databank kon bewerken, omdat hij bovendien als enige toegang had tot speciale bronnen bij zijn werk (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.7-8; II, p.5). Deze uitleg is strijdig met zijn eerdere verklaring dat hij zijn werk zou hebben stopgezet omdat hij zich niet langer welkom voelde op de werkvloer. Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen op dit punt.

4. In het kader van de eerste asielaanvraag werd verzoeker ook gevraagd of hij nog problemen kende omwille van de gebeurtenissen uit 2012 nadat hij gestopt was met zijn werk (in de terrorismebestrijding). Verzoeker antwoordde duidelijk dat hij geen verdere problemen had (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag, p.12). Het is niet aannemelijk dat hij een dergelijk antwoord zou geven, indien hij toen werkelijk de intentie zou hebben gehad om melding te maken van een hervatting van deze beroepsactiviteit met verdere, ernstige vervolgingsproblemen tot gevolg (verdachtmaking van desinformatie/spionage nadat zijn informatie zou geleid hebben tot een bombardement op milities die samen strijden met het Iraakse leger, beschuldiging van desertie).

(iii) Over zijn problemen met milities kort voor zijn vlucht uit Irak, bleken de volgende tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen.

1. Hij verklaarde bij de eerste asielaanvraag dat leden van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) kort voor zijn vlucht uit Irak naar hem kwamen. Ze verwezen naar zijn gemengd huwelijk met een soenitische vrouw en eisten dat hij ofwel lid zou worden van hun militie om mee te strijden tegen IS, ofwel een dwangsom zou betalen (CGVS vragenlijst 1ste aanvraag, p.2, vraag 5; gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p.11, 17). Op de vraag waarom deze militie dit specifiek aan hem kwam vragen, verklaarde hij dat deze militie dit ook vroeg aan andere jonge mannen die daar waren (gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p.17). Deze verklaring is in strijd met de invulling die hij bij zijn tweede asielaanvraag gaf aan dit contact met milities kort voor zijn vlucht. Daar legde hij immers een direct verband tussen een bombardement door de Britse luchtmacht op basis van zijn informatiegaring, op posities van de sjiitische milities enerzijds en anderzijds bedreigingen door zijn directe chef/de overheid ongeveer 20 dagen voor zijn vlucht, en milities die de overheid op hem af stuurden 7 dagen voor zijn vlucht (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.6,9).

2. In het kader van de eerste asielaanvraag legde verzoeker een veelvoud aan bewijselementen neer m.b.t. zijn tewerkstelling bij CTS tot en met 2012 (6 werkbadges, 3 opleidingsbewijzen, een visitekaartje van een Amerikaans congreslid, een aanbevelingsbrief van het Amerikaanse Ministerie van Defensie, foto's van hem in gezelschap van Amerikaanse officieren), terwijl hij geen enkel bewijsstuk aanbrengt voor de periode daarna.

3. Ook in het kader van zijn beroep bij de Raad bij zijn eerste asielaanvraag, maakte verzoeker geen melding van enige belemmering om informatie te verschaffen. Nochtans betwistte zijn advocaat het argument dat zijn vervolgingsvrees omwille van zijn (voormalige) tewerkstelling in de terrorismebestrijding actualiteit miste. Zijn advocaat verwees ook niet naar enige belemmering tijdens een asielgehoor om informatie te verschaffen over recentere beroepsactiviteiten in de terrorismebestrijding. Hij legde in zijn beroepsprocedure geen bijkomend bewijs neer van deze recentere professionele activiteit, maar wel bijkomend bewijs van zijn oudere beroepsactiviteit: zo legde hij foto's neer waarop hij poseert in gezelschap van Amerikaanse officieren en een Amerikaans congreslid, alsook twee certificaten van deelname aan militaire trainingen door Amerikaanse en Britse instructeurs (een certificaat gedateerd april 2005, het andere zonder datum). De bewering als zou zijn advocaat hebben nagelaten om de andere nieuwe bewijselementen m.b.t. zijn recentere beroepsactiviteit neer te leggen bij de Raad (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag I, p.3,6,10; II, p.9,11), is een blote bewering die hij niet verder hardmaakt.

4. Indien het al geloofwaardig was dat hij van bij het indienen van de eerste asielaanvraag de intentie had om aan te geven dat hij tot kort voor zijn vlucht uit Irak werkte in de terrorismebestrijding, kon worden verwacht dat hij zich ervan bewust was dat hij als medewerker van deze inlichtingendienst Irak

ongewettigd verlaten had en hiervoor strafvervolging zou riskeren, zoals hij wel aanhaalt in het kader van de tweede asielaanvraag. Nergens in de loop van het eerste asielaanvraag heeft verzoeker enige allusie gemaakt op (het risico van) een strafrechtelijke vervolging voor het ongewettigd verlaten van zijn post. In de CGVS-vragenlijst d.d. 30.11.15 antwoordde verzoeker ontkennend op de vraag of hij door een rechtbank is veroordeeld, en of er tegen hem een proces voor een rechtbank is gestart (CGVS-vragenlijst 1ste aanvraag, p.1, vraag 3.3).

(iv.) Verzoeker haalde ook een nieuw asielmotief aan:

1. Hij verklaarde dat hij bedreigd werd door de smokkelaars die instonden voor een (deel van) zijn clandestiene reis naar België, en die in Turkije de internationale paspoorten van verzoeker en zijn gezin inhielden. Deze problematiek is vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Verzoeker werd enkel geviseerd omdat hij aandrong dat hij de internationale paspoorten van zijn gezin zou terugkrijgen en hij ermee dreigde klacht in te dienen tegen deze smokkelaars indien zij deze paspoorten niet zouden teruggeven (CGVS 2de aanvraag II, p.3-5). Hij had hiervoor geen problemen had met deze smokkelaars. Hij gaf aan dat hij met een groep naar België was gereisd maar wist niet of de andere reisgenoten anders werden behandeld dan hem. Op de vraag waarom de smokkelaars zo agressief met hem omgingen, verklaart verzoeker enkel dat de smokkelaars hun paspoorten wilden gebruiken om andere mensen mee te kunnen smokkelen (CGVS 2de aanvraag II, p.12-13). Hieruit blijkt duidelijk dat de dreigementen van de smokkelaars enkel gemotiveerd zijn uit crimineel winstbejag en het vermijden van enige strafrechtelijke vervolging. Dergelijk vervolgingsmotief valt dan ook niet onder de in de definitie van vluchteling bepaalde vervolgingsmotieven (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging).

2. Uit hun verklaringen blijkt ook nergens enige aanleiding tot een verderzetting van deze bedreigingen of een intentie tot uitvoering van het geuite dreigement. Er is sprake van in totaal twee geuite dreigementen, een keer in december 2016 en een keer lange tijd daarvoor (CGVS 2de aanvraag II, p.4), telkens nadat verzoekers aandrongen op de teruggave van hun paspoorten. Deze bedreigingen werden daarbij gekoppeld aan een eventuele klacht die verzoekers zouden indienen tegen de smokkelaars, wat zij niet hebben gedaan. Er blijkt niet dat de smokkelaars verder enig initiatief namen om verzoekers enig kwaad te berokkenen. Verzoeker verklaarde zelfs de smokkelaar in Brussel eens te zijn tegengekomen waarna deze smokkelaar zich van hem verwijderde (gehoorverslag CGVS tweede aanvraag II, p.12). Pogingen om de broer van de smokkelaar in Bagdad te contacteren mislukten omdat deze broer elk telefonisch contact blokkeerde. Deze problematiek is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te beschouwen als blijk van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

(v.) De voorgelegde documenten wijzigen deze beoordeling niet. Vooreerst kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Uit informatie in het administratief dossier blijkt ook dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van Iraakse documenten is bijzonder relatief.

1. Alle documenten afkomstig van verzoekers werkgever CTS en die dateren van na 2012 (een bewijs van goed gedrag en zeden d.d. 25.01.2015, uitgegeven door de contra-terrorismedienst; zeven bewijzen van interne overplaatsing binnen de inlichtingendienst d.d. 01.?(maand onleesbaar).2014, 01.?(maand onleesbaar).2014, 10.03.2015, 14.?(maand onleesbaar).2015 en 24.?(maand onleesbaar).2015 en een bewijs van wijziging van rang d.d. 28.?(maand onleesbaar).2014) werden in fotokopie neergelegd, wat de verificatie van de authenticiteit van deze stukken verhindert. Deze stukken zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling bij CTS na 2012 te herstellen. Ook de oudere bewijsstukken van zijn werkgever werden neergelegd in kopie, wat de bewijswaarde ervan om dezelfde reden ernstig reduceert. Het gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken wordt bevestigd doordat dat hij van de persoon die het gros van deze documenten zou hebben gekopieerd en doorgestuurd, en die hij de enige noemt die hij werkelijk kan vertrouwen bij de dienst terrorismebestrijding (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.6), niet eens de volledige naam kent.

2. Ook van de gerechtelijke veroordeling legt hij enkel een scankopie neer, wat de verificatie van de authenticiteit ervan verhindert. Verzoeker verklaart zelf dat er zich anomalieën bevinden in de motivering van dit vonnis. Hij verwijst naar een computerharddisk en een elektriciteitsgenerator die werden ontvreemd en de terugbetaling waartoe hij werd veroordeeld. Verzoeker weet niet eens waarnaar de verdere vermelding, dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar, verwijst

(gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p. 8). Dergelijke vaststellingen komen de geloofwaardigheid van dit stuk niet ten goede.

3. De foto's waarop hij volgens zijn verklaringen poseert met Franse militairen, geven enkel aan dat hij ooit in het gezelschap was van militairen van Westerse mogendheden. Uit deze foto's kunnen geen afleidingen worden gemaakt over de plaats en het tijdstip waarop deze foto's werden gemaakt. De militairen op deze foto's dragen ook geen kentekens waaruit blijkt dat het gaat om Franse militairen. Uit de foto's blijkt niet dat hij in 2014 en 2015 in Irak zou hebben samengewerkt met Franse militairen.

4. Verzoeker legt originele verkiezingskaarten van hemzelf en tweede verzoekster als indirect bewijs van zijn militaire tewerkstelling neer. De vermelding 'speciaal' op deze kaart moet volgens hem bewijzen dat hij (nog steeds) tewerkgesteld is bij militaire instanties in Irak (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p. 9). Uit de verkiezingskaart kan enkel met zekerheid worden afgeleid dat verzoeker ooit werkzaam was voor militaire instanties. Er kan niet uit worden afgeleid dat hij voor de dienst terrorismebestrijding zou hebben gewerkt tot 2015.

5. De kopieën van de identificatiepagina van de internationale paspoorten van zijn kinderen, zijn echtgenote en hemzelf had verzoeker reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag neergelegd. Deze stukken bevatten slechts persoonlijke identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.

6. M.b.t. de originele attesten van erkentelijkheid (3) en van een opleiding (1) vanwege Franse militaire instanties zijn er verschillende elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid van deze stukken. Verzoeker verklaart dat hij deze attesten kreeg van Franse militaire delegaties die elkaar elke zes maanden afwisselden voor een militaire missie in Bagdad. Drie van deze attesten zijn in het Engels opgesteld, en één andere in het Frans, ofschoon ook dat laatste attest een betiteling in het Engels draagt. Hij heeft geen verklaring waarom niet alle attesten in het Frans dan wel het Engels zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Op slechts een van deze vier staat er ook een getypte indicatie van de identiteit van de afleveraar vermeld, ene 'Ltn. J-B.' Verzoeker weet niet wie achter deze afkorting schuilgaat (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Twee andere stukken bevatten enkel een onleesbare handtekening. De verklaring dat deze stukken werden ondertekend door 'Kevin of Kris' is een blote bewering. Verzoeker kent van deze persoon of personen niet eens de volledige naam (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Het laatste stuk bevat noch een handtekening noch enige andere identificatie van de ondertekenaar. Verzoeker beweert dat dit stuk afkomstig zou zijn van majoor O. A. maar maakt toont dit niet aan. De drie stukken in het Engels zijn in zeer gebrekkig Engels opgesteld. Bij het *French Intel Support Cooperation document* figureren immers in de ene zin die dit attest telt volgende fouten tegen de Engelse taal: de vervoeging van het werkwoord 'certify' is incorrect, de bijwoordelijke uitgang bij het woord 'successfull' is onvolledig, het woord 'necessary' is verkeerd gespeld, er ontbreekt een lidwoord, en er werd een verkeerd gebruik gemaakt van bindwoorden bij aanvang van de bijzin 'who's'. In beide stukken 'Certificate of Appreciation' d.d. 20.01.15 en d.d. 15.02.15 is het adjectief 'distinghed' ernstig verkeerd gespeld. De tekst valt verder op door een gebrek aan lidwoorden en een gekunstelde zinsbouw. Het kan bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat vertegenwoordigers van de Franse overheid taalkundig dermate gebrekkige attesten zouden afleveren. Deze vaststellingen maken dan ook dat ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit van deze vier stukken.

7. De bewijswaarde van het visitekaartje van genoemde Franse majoor O. A. is gering gezien dergelijk stuk zich makkelijk laat ontwerpen en afdrukken. De bewijskracht ervan is eveneens gering bij gebrek aan pertinente informatie op dit stuk. Het kaartje wijst enkel op een contact ooit met een Franse attaché van een Franse ambassade waarvan de locatie niet eens nader genoemd is. Het op dit visitekaartje vermelde e-mailadres (closetoparis@gmail.com) kan bezwaarlijk als een officieel contactadres van een vertegenwoordiger van de Franse overheid worden aanzien.

8. De gsm foto's en chatfragmenten die hij toeschrijft aan de smokkelaars dateren uit de periode kort voor zijn aankomst in België. Er blijkt niet dat hij op latere datum zijn internationale paspoorten aan hen zou hebben teruggevraagd of dat hij door hen zou zijn bedreigd.

9. De foto's waarop hij poseert met Amerikaanse militairen en met een Amerikaans congreslid werden reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag besproken. Deze stukken bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen beïnvloeden of weerleggen. De twee foto's waarop hij zelf individueel staat, een waarop hij in uniform staat, en een waarop hij in burger staat met verband aan zijn hand en hoofd, zijn niet van aard de bovenstaande bevindingen te beïnvloeden of weerleggen. Uit deze

stukken blijkt enkel dat verzoeker ooit verzorging kreeg voor verwondingen die niet nader bepaald zijn en waarvoor niet duidelijk is in welke omstandigheden deze verwondingen zouden zijn opgelopen, en dat hij professioneel actief is geweest in een militaire context.

10. De DHL-enveloppe bewijst enkel dat er exprespostwisseling is gebeurd tussen iemand in Irak en verzoeker, op datum van 04.01.2016.

11. De verwijzing naar een arrest van het EHRM waaruit moet blijken dat verzoeker behoort tot een risicogroep (o.a. van personen die ooit voor de Amerikaanse autoriteiten hebben gewerkt, of als dusdanig worden gepercipieerd) laat echter ongemoeid dat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de actualiteit van enige professionele betrekking bij de Iraakse overheid of bij een buitenlandse militaire vertegenwoordiging. In hoeverre iemand die ooit inlichtingenwerk zou hebben verricht voor de Amerikaanse militaire vertegenwoordiging of die ooit zou gewerkt hebben voor de Iraakse terrorismebestrijdingsdienst, een gegronde vervolgingsvrees zou koesteren omwille van dat profiel, dient geval per geval te worden bekeken. Dat blijkt ook uit de door hun advocaat geciteerde tekst uit *The United Kingdom Home Office's Country of Origin Information Report of 10 December 2009*: "The case owner will need to take into consideration the particular profile of the claimant, the nature of the threat and how far it would extend, and whether it would be unduly harsh to expect the claimant to relocate." Gezien verzoeker echter geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over dit professioneel profiel, kan ook geen adequate inschatting worden gemaakt van het vervolgingsrisico dat in zijn geval dient te worden gekoppeld aan zulk professioneel profiel. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen van verzoeker is deze verwijzing door zijn advocaat dan ook niet dienstig *in casu*.

12. M.b.t. het psychologisch verslag van hun zoon M., blijkt dat deze jongen zich bevindt in een toestand van diepe wanhoop en grote droefenis, slaapproblemen heeft, nachtmerries, angstaanvallen, droomt dat zijn vader in geval van terugkeer naar Irak zal worden gedood en dat de familie in de gevangenis zal belanden. Psychische problemen die hun kind ervaart bij de confrontatie met de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst houden op zich geen weerlegging in van de blijken van ongeloofwaardigheid die werden vastgesteld in verzoekers asielverklaringen. Dit attest is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van hun asielverklaringen te herstellen.

b. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het ogenblik waarop hij stopte met zijn werk voor de anti-terreur eenheid. In de eerste aanvraag verklaarde dat hij in 2012 definitief stopte met zijn werk voor de antiterrorisme-eenheid, terwijl hij in de huidige aanvraag, in strijd met zijn eerdere verklaringen, voorhoudt dat hij dit werk tot 2015 volhield. Verzoekers geven, ook niet n.a.v. het huidige beroep, geen aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Zij doen in het middel geen poging om deze beoordeling te weerleggen, doch betogen dat de stukken die ze neerlegden, in het bijzonder de electorale kaart en de metadata van de foto's, het onrechtstreeks bewijs vormt dat verzoeker in de periode 2014-2015 nog tot de strijdkrachten behoorde.

Verzoekers voeren *in concreto* aan dat de chip in de electorale kaart die eerste verzoeker neerlegde aantoont dat deze kaart werd afgegeven n.a.v. de verkiezingen uit 2014, zodat in 2014 werd vastgesteld dat verzoeker voor de strijdkrachten actief was. Hij betoogt dat de motivering van het CGVS, dat dit slechts aantoont dat hij ooit actief was bij de strijdkrachten, te kort schiet en dat moest worden nagegaan of hij in 2014 nog een dergelijke kaart kon krijgen indien hij op dat ogenblik geen militair meer was.

De Raad merkt op dat verzoekers uitgaan van een erg eenzijdige lezing van de motivering met betrekking tot dit stuk. Deze beoordeling kan niet los worden gezien van het geheel van motieven met betrekking tot verzoekers tewerkstelling na 2012. Zoals reeds opgemerkt, betwist verzoeker geen enkel motief van de nochtans zeer omstandige motivering op dit punt. Ook werd vastgesteld dat verzoeker geen rechtstreekse bewijskrachtige documenten neerlegde met betrekking tot zijn tewerkstelling na 2012. In het kader van zijn eerste asielaanvraag legde verzoeker een veelvoud aan bewijselementen neer m.b.t. zijn tewerkstelling bij CTS tot en met 2012 (6 werkbades, 3 opleidingsbewijzen, een visitekaartje van een Amerikaans congreslid, een aanbevelingsbrief van het Amerikaans Ministerie van Defensie, foto's van hemzelf in gezelschap van Amerikaanse officieren), terwijl hij geen enkel bewijsstuk neerlegde voor de periode daarna. Thans legt hij kopieën neer die de tewerkstelling tot 2015 dienen aan

te tonen, doch het gaat om kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Verzoeker kende ook de naam niet van de persoon die deze stukken voor hem kopieerde en opstuurde en ook het stuk met betrekking tot zijn gerechtelijke veroordeling kon hij niet nauwkeurig inhoudelijk duiden.

Verzoekers weerleggen allerminst de concrete en talrijke vaststellingen op grond waarvan wordt besloten dat de bewering dat verzoeker tot 2015 lid van de antiterreureenheid was, ongeloofwaardig is. Dat verzoekers een verkiezingskaart neerlegden uit 2014 toont in eerste instantie aan dat zij kiesgerechtigd waren. Dat de vermelding 'speciaal' op de verkiezingskaart uit 2014 noodzakelijk zou aantonen dat eerste verzoeker op dat ogenblik nog lid was van de dienst terrorismebestrijding, is echter niet meer dan een hypothese. Het gaat ten hoogste om een onrechtstreekse aanduiding en biedt geen uitsluitel over de actualiteit van de gegevens van de beroepsvermelding op een dergelijk document. Verzoeker laat zelf ook na enige informatie hieromtrent aan te brengen. Aangezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij tot 2015 lid was van de antiterreureenheid, hij ook geen bewijskrachtige documenten kon voorleggen van deze tewerkstelling tussen 2012 en 2015, is het enkele feit dat de kieskaart de vermelding "speciaal" draagt, niet van aard deze tewerkstelling alsnog te bewijzen.

Wat betreft de foto's met Franse militairen voert verzoeker aan dat uit de metadata van de foto's blijkt dat deze werden getrokken met een iPhone 6, een toestel dat pas in 2014 op de markt kwam. De metadata tonen verder aan dat de foto's werden getrokken in 2015.

Net zoals hoger reeds werd vastgesteld, rijst de vraag waarom verzoeker deze foto's niet heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en klemt het voorleggen van deze foto's met de vaststelling dat verzoeker in de eerste asielaanvraag zeer nadrukkelijk verklaarde te zijn gestopt met zijn werk voor de antiterreurdiensten na 2012.

Met het voorleggen van de metadata van één van de foto's weerlegt verzoeker evenwel niet het eigenlijke motief van de bestreden beslissing, met name dat deze foto's enkel aantonen dat verzoeker ooit in het gezelschap was van militairen van Westerse mogendheden. De Raad merkt ook op dat verzoeker geen verdere duiding geeft met betrekking tot de identiteit of de eenheid waartoe deze militairen behoorden, noch met betrekking tot de omstandigheden waarin hij deze ontmoette. De foto's laten ook niet toe op basis van de militaire kentekens te bepalen waartoe deze militairen behoren, zodat het CGVS ook niet in de mogelijkheid was te onderzoeken in welke context deze foto's werden getrokken. Niets sluit overigens uit dat deze foto's niet in zijn scene werden gezet. Wat betreft de afdruk van de metadata van één van deze foto's, via de website *Jeffrey's Image Metadata Viewer*, dient de Raad ook op te merken dat aan een dergelijke afdruk geen bewijskracht kan worden toegekend die de hierboven uiteengezette motivering kan weerleggen. De metadata van een foto kunnen immers worden bewerkt en vormen derhalve geen vaststaand bewijs van de plaats en het tijdstip waarop of het toestel waarmee deze foto werd getrokken. Wat betreft de andere foto's waarvan enkel kopies werden neergelegd, legt verzoeker geen metadata voor.

Wat betreft de erkentelijkheidsattesten die verzoeker van de Franse troepen zou hebben gekregen, betoogt verzoeker dat niet wordt ingezien waarom deze niet in de *lingua franca*, het Engels, zouden kunnen zijn opgesteld. Ook hiermee weerlegt verzoeker niet de concrete motivering van het CGVS op dit punt.

Het CGVS motiveert immers dat drie van deze attesten in het Engels werden opgesteld, en één ander in het Frans, ofschoon ook dat laatste attest een betiteling in het Engels draagt. Aangezien het attesten zijn die door de opeenvolgende Franse delegaties werden opgesteld en dus in dezelfde context werden afgeleverd, kan inderdaad moeilijk worden ingezien waarom deze attesten niet op een uniforme wijze zouden zijn opgesteld, weze het in het Frans of in het Engels. Ook draagt slechts een van deze vier attesten een getypte indicatie van de identiteit van de persoon die deze afgeleverd heeft, ene 'Ltn. J-B.' Verzoeker wist niet wie achter deze afkorting schuilgaat (gehoorverslag CGVS 2de aanvraag II, p.10). Twee andere stukken bevatten enkel een onleesbare handtekening. De verklaring dat deze stukken werden ondertekend door 'Kevin of Kris' is een blote bewering. Het laatste stuk bevat noch een handtekening noch enige andere identificatie van de ondertekenaar. Verzoeker beweert dat dit stuk afkomstig zou zijn van majoor O. A. maar maakt toont dit niet aan. De drie stukken in het Engels zijn in zeer gebrekkig Engels opgesteld. Het werd dan ook niet aannemelijk geacht dat vertegenwoordigers van de Franse overheid taalkundig dermate gebrekkige attesten zouden afleveren. De Raad treedt het CGVS dan ook bij waar zij van oordeel is dat er ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van deze vier stukken.

In het arrest 174 246 van 6 september 2016 bevestigde de Raad de beoordeling van het CGVS dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij ingevolge van zijn voormalige werk voor de Amerikanen actueel nog enige vrees voor vervolging diende te koesteren. Er werd onder meer vastgesteld dat verzoeker nog jarenlang in dezelfde stad en op hetzelfde adres woonde en daarbij geen problemen kenden. Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van en regio van herkomst plots wel zou worden geïmagineerd omwille van zijn verleden, werd niet aannemelijk geacht. Ook werd er nog op gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij in het verleden geen zichtbare functie, maar een louter administratieve functie had. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat in de huidige zaak nog een bijkomend ernstige risicoanalyse diende te worden gevoerd omwille van zijn professioneel verleden bij de antiterreur eenheden. Verzoekers gaan eraan voorbij dat het CGVS in de bestreden beslissing er terecht op wijst dat het onderzoek van de huidige aanvraag beperkt is tot de vraag in welke mate de nieuwe elementen van aard zijn een ander licht te werpen op de reeds voorheen beoordeelde asielmotieven.

Ook de kwestie van het gemengde soennitische-sjiitische huwelijk werd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag reeds afdoende onderzocht. Verzoekers, die hieromtrent geen nieuwe elementen aanvoerden, merken dan ook ten onrechte op dat dit niet zou zijn onderzocht.

Waar verzoekers aanvoeren dat er een (beperkt) risico zou bestaan als terugkeerder naar Irak, verwijzen ze naar een louter hypothetisch gegeven. Zij dienen hun vrees enigszins *in concreto* aannemelijk te maken.

Wat betreft de medische toestand van hun zoon, wijzen verzoekers erop dat hij psycho-medische problemen heeft, er sprake is van suicidaliteit en gebrek aan levenslust en begeleiding door een psychiater. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de nood aan bescherming van een kind met een mentale beperking, evenwel blijkt niet dat de situatie van hun zoon vergelijkbaar is. Zoals verder blijkt, hebben de psychische problemen van hun zoon betrekking op de situatie van onzekerheid waarin het gezin zich in België bevindt, alsook met de moeilijke leefsituatie in het opvangcentrum van Broechem. Er blijkt echter niet dat deze problemen gerelateerd zijn aan de gronden van het verzoek om internationale bescherming, evenmin zijn ze van die aard dat verzoekers' zoon omwille hiervan wordt blootgesteld aan een risico op ernstige schade.

Verzoekers voeren ook aan dat de behandeling en opvolging van hun zoon hem zal blootstellen aan extra verplaatsingen in Bagdad en dat er derhalve sprake is van een bijkomende kwetsbaarheid, aangezien hij meer *checkpoints* zal moeten passeren en langs plaatsen moet gaan waar aanslagen kunnen plaatsvinden.

Uit de neergelegde stukken blijkt dat M. sinds juni 2017 wordt begeleid door een centrum voor psychotherapie. Er is sprake van psychische klachten omdat hij zich niet meer kan aanpassen aan het leven in een asielcentrum. Hij is gefrustreerd en dit uit zich in depressie en destructief gedrag. Hij heeft slaap- en eetproblemen en voelt zich angstig. Hij verklaart dat hij in een gewoon huis wil wonen met zijn ouders en zus en hunkert naar rust, zekerheid en veiligheid. In de laatste therapeutische sessies zou er sprake zijn van zelfmoordgedachten. M. werd dan ook doorverwezen naar een jeugdpsychiater. Het verslag van kinderpsychiater S. M. stelt dat de familie al op acht verschillende opvangplekken heeft gewoond en thans leven in het asielcentrum van Broechem in penibele omstandigheden. Er is veel lawaai overlast in het asielcentrum, ook 's nachts. Zij diagnosticeerde een ernstige depressie met suïcidaal gedrag. Ze adviseert, om het welzijnsbeeld te verbeteren, het gezin snel te verhuizen naar een betere woonst. Een verblijf in een eigen woonst zal de rust doen weerkeren en hem in staat stellen om terug aansluiting te vinden met zijn leeftijdgenoten op school. Tenslotte adviseert zij dat een regularisatie- en een verblijfsvergunning de beste oplossing is voor de verdere ontwikkeling van deze jongen.

Hoewel uit dit attest inderdaad blijkt dat er met betrekking tot M. psychische argumenten zijn die kunnen overwogen worden in het kader van een regularisatie, blijkt niet dat bij het beoordelen van vluchtelingenstatus dit onder de criteria kan gebracht worden. Waar zij aanvoeren dat de talrijke verplaatsingen in het kader van de behandeling van M. hem blootstelt aan een groter risico op aanslagen en controles in *checkpoints*, merkt de Raad op dat niet blijkt dat M. op dit ogenblik een intensieve medische behandeling zal dienen te volgen in Bagdad waardoor hij zich aanzienlijk vaker zal moeten verplaatsen. Uit de stukken blijkt dat de problemen gerelateerd zijn aan de onzekere precaire opvangsituatie die het kind stoort alsook de onzekere verblijfssituatie. Ter terechtzitting ook gevraagd of

er al gevolg gegeven werd aan het advies van de kinderpsychiater met betrekking tot een betere gezinswoning, verklaren verzoekers dat zij inmiddels inderdaad een woning toegewezen kregen. Verzoekers leggen ter terechtzitting ook geen verdere medische attesten neer met betrekking tot de actuele toestand van hun zoon M.

Verzoekers voeren ook aan – verwijzend naar buitenlandse rechtspraak van het *United Kingdom Upper Tribunal* – dat ook een cumulatieve risicoanalyse moet worden uitgevoerd en dat de verschillende elementen niet in isolatie moeten worden beoordeeld maar cumulatief; verzoeker is een ex-werknemer van de CTS, een sjiïet gehuwd met een soennitische vrouw en de psychische situatie van zijn zoon geeft samengenomen aanleiding tot een erkenning als vluchteling.

Aangezien evenwel geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde problemen o.w.v. zijn tewerkstelling voor CTS, zij geen problemen aannemelijk hebben gemaakt omwille van hun islamitisch gemengd huwelijk en de psychische problemen van hun zoon los staan van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, ziet de Raad niet hoe deze elementen, ook wanneer ze samen worden genomen, van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of tot een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Om al deze redenen kan de Raad niet vaststellen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij komen niet in aanmerking voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden vervolgingsfeiten kunnen verzoekers zich hierop niet langer steunen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Het door verzoekers' geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling is nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet dat op zijn beurt de omzetting vormt van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de rechtspraak van het HvJ blijkt echter dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*" of nog dat "*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35), zodat niet alle vormen van onmenselijke of vernederende behandelingen in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoekers van oordeel zouden zijn dat zij, omwille van de specifieke elementen van hun profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, kunnen zij niet worden gevolgd. Zoals hierboven werd uiteengezet, werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van hun profiel een verhoogd risico zouden lopen op meer gerichte vormen van geweld. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM kan echter slechts gewag worden gemaakt van een met dit verdragsartikel strijdige handeling indien deze een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162) en hiervan ligt geen overtuigend bewijs voor.

Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”*

(HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Het HvJ heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede situatie in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Het zou echter moeten gaan om omstandigheden die tot gevolg hebben dat de betrokkene, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Verzoekers lijken de mening toegedaan dat het aantal burgerslachtoffers dermate hoog is dat elke persoon die in Bagdad aanwezig is automatisch het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nochtans blijkt uit de meest actuele informatie dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* 26 maart 2018). Uit de cijfers blijkt ook dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt zijn tot enkele tientallen en dat het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* 25 september 2017, p. 19-29).

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017) blijkt voorts dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad

geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken.

De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De hoedanigheid van 'burger' van verzoeker staat niet ter discussie. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in het bewijs te leveren dat er actueel in Bagdad een situatie bestaat zoals voorzien in de 'eerste hypothese uit de rechtspraak van het HvJ.

Aangaande de 'tweede hypothese' uit de rechtspraak van het HvJ voeren verzoekers aan dat de behandeling van hun zoon hen tot veelvuldige verplaatsingen zullen dwingen, hetgeen een verhoogd risico zou opleveren. De Raad merkt op dat verzoekers door hun verplaatsingen mogelijks een verhoogd aantal identiteitscontroles moeten ondergaan aan de *checkpoints*. Deze situatie kan echter bezwaarlijk als een specifieke individuele kwetsbaarheid, noch als een verscherpte vatbaarheid en evenmin als een preciaire socio-economische toestand worden beschouwd die hen in het kader van het aanwezige willekeurige geweld een verhoogd risico zou opleveren. Ook het feit dat verzoeker een ex-werknemer is van de CTS, en er sprake is van een gemengd islamitisch huwelijk kunnen niet als dusdanig worden opgevat.

Verzoekers tonen geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat zij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoekers tonen niet aan dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU of de artikelen 10.3 en 10.4 van de richtlijn 2013/32/EU zouden zijn miskend. Er blijkt evenmin een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT